Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐπάγγωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος | *Ἀθῆναι 26 Μαρτίου 1932* | *Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 17*

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Χένδον ἐξακολούθησε νὰ σκέπτεται:

«Θὰ γίνῃ σπουδαῖος ἄνθρωπος κι' ἐγὼ θὰ τὸν καμαρώνω. Τότε θὰ μπορῶ νὰ λέω σ' ὅλους: Νὰ αὐτὸ εἶναι τὸ ψυχοπαίδι μου ποὺ τὸ περιμάζεψα ἀπὸ τὸν δρόμο, κουρελιάρικο καὶ πεινασμένο. Μὰ ἐγὼ κατάλαβα πῶς κάτι εἶχε μέσα του καὶ πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος. Ἰδῆτε δὲν εἶχα δίκιο;»

Τὶς σκέψεις του αὐτὲς τὶς διέκοψε ὁ βασιλιὰς λέγοντάς του σοβαρά:

— Μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὴ γτροπὴ κι' ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμό. Σὲ σένα ἴσως χρωστῶ τὴν ζωή μου καὶ τὸ θρόνο μου. Μιὰ τέτοια ἐκδούλευση χρειάζεται καὶ τὴν ἀνταμοιβή της. Ζήτησέ μου μιὰ χάρη καί, ἂν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν βασιλική μου ἐξουσία νὰ στὴν κάνω, τότε μεῖνε βέβαιος πῶς θὰ γίνῃ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔβγαλαν τὸν Χένδον ἀπὸ τοὺς συλλογισμούς του. Ἦταν ἕτοιμος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλιὰ γιὰ τὴν προσφορά του καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν ἔκανε παρὰ μονάχα τὸ καθῆκον του καὶ δὲν ζητοῦσε καμμιὰ ἀνταπόδοση, ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ πιὸ ἔξυπνη ἰδέα στὸ μυαλό, καὶ παρακάλεσε τὸν βασιλιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σκεφθῇ λιγάκι τί θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ. Ὁ βασιλιὰς τοῦ ἔδωσε πρόθυμα τὴν ἄδεια καὶ πρόσθεσε μάλιστα ὅτι σ' ἕνα τόσο σπουδαῖο ζήτημα, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ παίρνῃ ἔτσι εὔκολα μιὰ ἀπόφαση χωρὶς νὰ σκεφθῇ πρῶτα καλά.

Ὁ Μίλς κάθησε λίγες στιγμὲς νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ συζητήσῃ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του:

— Ναί, αὐτὸ πρέπει νὰ ζητήσω, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του, μὲ ἄλλο τρόπο δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὸ καταφέρω, καὶ ἡ πεῖρα ποὺ ἀπόκτησα αὐτὴ τὴν τελευταία ὥρα, μοῦ δίνει νὰ καταλάβω τί μεγάλο βάσανο θὰ ἦταν γιὰ μένα ἂν ἐξακολουθοῦσε αὐτὴ ἡ κατάσταση. Δίχως ἄλλο αὐτὸ θὰ ζητήσω. Τί καλὰ ποὺ δὲν ἄφησα νὰ πάῃ ἔτσι χαμένη ἡ εὐκαιρία!

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις γονάτισε μπροστὰ στὸν βασιλιὰ καὶ εἶπε:

— Μὲ τὴν μικρὴ ὑπηρεσία ποὺ σᾶς πρόσφερα δὲν ἔκανα παρὰ τὸ καθῆκον μου σὰν πιστὸς ὑπήκοος τῆς Μεγαλειότητάς σας· μὰ ἂν ἡ Μεγαλειότη σας ἔχει τὴν γενναιοψυχία νὰ τὴν θεωρῇ ἄξια γι' ἀνταμοιβή, τότε παίρνω τὸ θάρρος νὰ τῆς ζητήσω ταπεινὰ μιὰ χάρη. Ὅπως γνωρίζει ἡ Μεγαλειότη σας, τώρα καὶ τετρακόσια χρόνια ἀνάμεσα στὸν βασιλιὰ τῆς Ἀγγλίας Ἰωάννη καὶ τὸν βασιλιὰ τῆς Γαλλίας ἦταν πόλεμος μεγάλος ποὺ βάστηξε πολὺ καιρό. Στὸ τέλος ἀποφασίστηκε νὰ βγοῦν δυὸ ἱππότες μὲ πανοπλία ἀπὸ κάθε παράταξη καὶ νὰ πολεμήσουν μεταξύ τους, καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἔκρινε μὲ ποιανοῦ βασιλιὰ τὸ μέρος θὰ πήγαινε ἡ νίκη. Οἱ δυὸ βασιλιάδες, καθὼς κι' ὁ βασιλιὰς τῆς Ἱσπανίας εἶχαν μαζευτεῖ στὸ μέρος ποὺ θὰ γινόταν ὁ ἀγώνας γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσουν καὶ νὰ κρίνουν ποιὸς θάβγαινε νικητής. Ὁ Γάλλος πολεμιστὴς παρουσιάστηκε πρῶτος. Μὰ ἦταν τόσο τρομερὸς στὴν ὄψη, ὥστε κανένας ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἱππότες δὲν ἀποφάσισε νὰ βγῇ νὰ μετρηθῇ μαζί του. Ἔτσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνα φαινόταν ἀπὸ πρὶν ποὺ θὰ ἦταν καταστρεπτικὸ γιὰ τὸν Ἄγγλο βασιλιά. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔτυχε νὰ βρίσκεται κλεισμένος μέσ' στὸν Πύργο ὁ λόρδος ντὲ Κουρσό, ὁ γενναιότερος πολεμιστὴς τῆς Ἀγγλίας, στερημένος ἀπ' ὅλους του τοὺς τίτλους κι' ὅλες του τὶς τιμές. Αὐτὸν σκέφθηκαν τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή.

«Ὁ ντὲ Κουρσὸ δέχτηκε νὰ λάβῃ μέρος καὶ παρουσιάστηκε ἁρματωμένος ὡς τὰ δόντια στὸ πεδίο τοῦ ἀγῶνα. Μόλις ὅμως ἀντίκρυσε ὁ Γάλλος τὴν ἐπιθλητικὴ μορφή του καὶ

«Στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε . . .» (Σελ. 186. στ. α'.)

μόλις ἄκουσε τὸ ἔνδοξο ὄνομά του, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια χωρὶς νὰ πολεμήσῃ διόλου κι' ἔτσι ὁ βασιλιὰς τῆς Γαλλίας ἔχασε τὸν πόλεμο. Ὁ βασιλιὰς Ἰωάννης ἔδωσε πίσω στὸν ντὲ Κουρσὺ τοὺς τίτλους του καὶ τὴν περιουσία του καὶ τοῦ εἶπε:

«— Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ στὸ κάνω, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ σοῦ δώσω τὸ μισό μου τὸ βασίλειο».

«Τότε γονάτισε ὁ ντὲ Κουρσὺ μπροστὰ στὸν βασιλιά, ὅπως κάνω ἐγὼ τώρα, καὶ τοῦ εἶπε:

«—Μιὰ παράκληση ἔχω, κύριε καὶ αὐθέντη μου: Νὰ ἐπιτρέψῃς σὲ μένα καὶ στοὺς ἀπογόνους μου νὰ ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ μένουμε μπροστὰ στὸ βασιλιὰ τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι μας, χωρὶς κανένας νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς στερήσῃ τὸ προνόμιο αὐτό».

«Ἡ παράκλησή αὐτὴ ἔγινε δεκτή, καθὼς γνωρίζει ἡ Μεγαλειότη σας. Ἡ οἰκογένεια ντὲ Κουρσὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἀκμάζει, κι' ἔτσι καὶ σήμερα ἀκόμη ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιάζεται στὴ Μεγαλειότητά σας μὲ τὸ καπέλλο ἢ μὲ τὸ κράνος στὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ποὺ κανένας ἄλλος Ἄγγλος δὲν τολμᾶ νὰ τὸ κάνῃ. (*) Τὸ προηγούμενο αὐτὸ σᾶς τὸ ἀναφέρω γιὰ νὰ στηρίξω τὴν παράκλησή μου. Παρακαλῶ τὸν βασιλιά μου, νὰ μοῦ κάνῃ μόνο μιὰ χάρη, ποὺ γιὰ μένα θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβή. Νὰ δώσῃ τὸ προνόμιο σὲ μένα καὶ στοὺς ἀπογόνους μου, νὰ μποροῦμε πάντοτε νὰ καθόμαστε μπροστὰ στὸν βασιλιὰ τῆς Ἀγγλίας, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ βρίσκῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἄτοπο.

— Σήκω ἐπάνω, ἱππότη σὲρ Μίλς Χένδον, εἶπε ὁ βασιλιὰς ἐπίσημα καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ τυπικὸ χτύπημα στὸν ὦμο μὲ τὸ ἴδιο τὸ σπαθί του Σήκω ἐπάνω καὶ κάθησε. Ἡ παράκλησή σου ἔγινε δεκτή. Ὅσο ὑπάρχει Ἀγγλία καὶ Ἄγγλος βασιλιὰς στὸ θρόνο, κανένας δὲν θὰ ἀφαιρέσῃ τὸ προνόμιο αὐτὸ ἀπὸ σένα κι' ἀπ' τοὺς ἀπογόνους σου.

Ὁ Μίλς σηκώθηκε καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι ὅπου τὰ φαγιὰ εἶχαν κιόλας παγώσει.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, σκέφθηκε, αὐτὴ ἡ ἰδέα μου ἦταν περίφημη. Δὲν τὰ νοιώθω πιὰ τὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία! Ἂν δὲ μοῦ ἐρχόταν ἡ σοφὴ αὐτὴ σκέψη, θὰ ἔπρεπε νὰ στέκουμαι ὄρθιος νύχτα-μέρα ποιὸς ξέρει πόσες ἑβδομάδες, ὥσπου νὰ ἔρθῃ πάλι τὸ κακόμοιρο τὸ μικρὸ στὰ λογικά του.— Τώρα λοιπὸν ἔγινα καὶ ἱππότης. Ἱππότης στὸ βασίλειο τῆς Φαντασίας βέβαια. Παράδοξος τίτλος μὰ τὴν ἀλήθεια γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τόσο πραχτικὸ σὰν καὶ μένα. Μὰ δὲν κάνει νὰ κοροϊδεύω γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Θεὸς φυλάξοι. Γιατὶ ὅ,τι ἐγὼ νομίζω μούρλιες γιὰ κεῖνον εἶναι πραγματικότης. Καὶ ὥς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο οὔτε γιὰ μένα δὲν εἶναι ψέμματα, γιατὶ ἡ πράξη του αὐτὴ δείχνει πὼς ἔχει μεγάλη καὶ εὐγνώμονη καρδιά».

Σὲ λίγο πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του ἡ σκέψη:

—Φθάνει μονάχα νὰ μὴ μὲ ὀνομάζει μὲ τὸν ἐπίσημο αὐτὸν τίτλο κ' ἔμπρὸς στὸν ξένο κόσμο. Φαντάσου νὰ σὲ καλοῦν ἱππότη καὶ νὰ φορᾶς τέτοια κουρελιασμένα ροῦχα σὰν αὐτὰ ποὺ φορῶ! Μὰ δὲν πειράζει: ἂς μὲ λέῃ ὅπως τοῦ κάνει κέφι, ἐγὼ δὲν νοιάζομαι καθόλου γι' αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'

Τὸ βασιλόπουλο ἐμφανίζεται

Ἔξαφνα οἱ δύο σύντροφοι τῆς δυστυχίας κατάλαβαν ὅτι ἐνύσταζαν καὶ ὅτι μὲ τὴ βία κρατοῦσαν ἀκόμη ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τους. Ὁ βασιλιὰς εἶπε:

— Βγάλε μου τὰ κουρέλια μου.

Δίχως ἀντίρρηση, ὁ Χένδον βοήθησε τὸ παιδὶ νὰ γδυθῇ, τὸ ἔβαλε στὸ κρεβάτι, τὸ σκέπασε καλὰ μὲ τὶς κουβέρτες κι' ὕστερα κοίταξε ἕνα γύρω κι' εἶπε ἀπὸ μέσα του:

— Τώρα, αὐτὸς ἔπεσε πάλι στὸ κρεβάτι μου, ὅπως καὶ πρίν. Ἐγὼ ποῦ θὰ κοιμηθῶ;

Ὁ μικρὸς βασιλιὰς παρατήρησε τὴν ἀμηχανία του κι' εἶπε μὲ συγκατάβαση:

— Ξαπλώσου μπροστὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ μὲ φυλᾶς!

Καὶ πρὶν προφθάσει καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσῃ, ἔκλεισε τὰ μάτια του κι' ἀποκοιμήθηκε.

— Τὸ χρυσόπαιδο! Ἔχει στ' ἀλήθεια γεννηθεῖ γιὰ βασιλιάς! σκέφθηκε μὲ θαυμασμὸ ὁ Χένδον. Παίζει τὸ ρόλο του θαυμάσια.

Ὕστερα ξαπλώθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα, ἐπάνω στὰ γυμνὰ σανίδια, λέγοντας:

—Ἐφτὰ χρόνια πέρασα πολὺ χειρότερα. Θὰ ἦταν ἀγνωμοσύνη πρὸς τὸν Πλάστη μου, ἂν ἔβρισκα νὰ παραπονεθῶ.

Βολεύτηκε ὅσο καλύτερα μποροῦσε κι' ἀποκοιμήθηκε. Ἔξω εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ χαράζῃ. Τὸ μεσημέρι ξύπνησε, σηκώθηκε καὶ μ' ἕνα σπάγγο πῆρε τὰ μέτρα τοῦ προστατευόμενού του ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ κοιμᾶται. Ὅταν πλησίαζε νὰ τελειώσῃ, τὸ παιδὶ ξύπνησε, ἄρχισε νὰ κλαίγεται πὼς κρυώνει, γιατὶ ὁ Χένδον τοῦ εἶχε τραβήξει τὶς κουβέρτες, καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ τὸ εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Τελείωσα, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Χένδον. Τώρα ἐγὼ θὰ βγῶ γιὰ λίγη ὥρα ἔξω, γιατὶ ἔχω νὰ κάνω μερικὰ ψώνια, ἀλλὰ θὰ γυρίσω πίσω γρήγορα. Ἐσεῖς κοιμηθῆτε. Ἡ ἀνάπαυση θὰ σᾶς κάνῃ καλό. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς σκεπάσω καὶ τὸ κεφάλι σας. Ἔτσι θὰ ζεσταθῆτε καλύτερα.

Ὁ βασιλιὰς εἶχε κιόλας ξανακοιμηθεῖ ὥσπου νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὁ Χένδον. Αὐτὸς βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ γύρισε πίσω ὕστερα ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, προσέχοντας πάλι νὰ μὴν κάνῃ κανέναν κρότο. Στὰ χέρια του κρατοῦσε μιὰ ἀγορίστικη φορεσιά, φορεμένη βέβαια, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε καινούργια ἀκόμη καὶ καθαρὴ καὶ ζεστή.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(*) Οἱ λόρδοι τοῦ Κίνγκσνταιηλ, ἀπόγονοι τοῦ ντὲ Κουρσύ, ἐξασκοῦν καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ παράδοξο αὐτὸ προνόμιο. Σ.τ.Σ.

EMILE VERHAEREN

Ο ΜΥΛΟΣ

Γυρίζει ὁ μύλος στὴ βραδυά,
μέσ' στὸ σκοτάδι, ἀργά
Σ' ἕνα οὐρανὸ γιομάτο ἀπὸ
πίκρα, μελαγχολία.
Γυρίζει γύρω ἀδιάκοπα,
καὶ τὰ βαρειά του τὰ φτερὰ
Εἶναι μελάγχολα κι' αὐτά,
κι' ἀδύναμα, καὶ κρύα . . .

Ἀπ' τὴν αὐγὴ τὰ χέρια του,
χέρια ἱκετευτικά,
Ὑψώθηκαν, καὶ πέσανε
σὰν ἔγειρε κι' ἡ δύση.
Καὶ νά τα, ἀκόμα πέφτουνε
στὸν ἄνεμο θρηνητικὰ
Καὶ στὴ σιγὴ ποὺ ἁπλώθηκε
ἀπ' τὴ νεκρὴ τὴ φύση.

Μιὰ μέρα χειμωνιάτικη,
κοιμᾶται πιὰ βαθιά.
Τὰ σύγνεφα κουράστηκαν
ἀπ' τὸ ταξίδι τὸ πικρό.
Στὸ μάκρος σύνδενδρων
πυκνῶν ὅπου καλοῦν κάθε σκιά,
Πηγαίνει ὁ δρόμος ὁ στενὸς
πρὸς ἕνα ὁρίζοντα νεκρό . . .

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀκατάστατα,,
καλύβες καὶ μιὰ στάνη
Κάθονται κακομοίρικες
στὴ νύχτα τὴν πλατειά.
Μιὰ λάμπα χάλκινη, ψηλά,
κρέμεται στὸ ταβάνι
τὸν τοῖχο, τὸ παράθυρο,
γιομίζοντας φωτιά . . .

Καὶ στὴν πεδιάδα τὴ νεκρή,
στὸ κοιμισμένο τὸ κενὸ
Οἱ καλυβοῦλες τὴ ματιὰ
στηλώνουν τὴ θλιμμένη
Ἀπ' τὰ δειλὰ παράθυρα
τὰ τούπια, πρὸς τὸν σκοτεινὸ
Τὸ γέρο-μύλο ποὺ σιγὰ
γυρίζει—καὶ πεθαίνει.

(Μετάφραση) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΕΒΑΛΤ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

— Βλέπω πὼς τὸ χῶμα εἶναι πολὺ σκληρὸ ἀκόμη γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸ τρυπήσω καὶ νὰ βγῶ ἔξω, εἶπε ὁ σπόρος, κι' ἔτσι ἔχω λίγον καιρὸ γιὰ νὰ κουβεντιάσω μαζί σου. Ἐγώ, ποὺ λές, βρισκόμουν μέσα σ' ἕνα ἀπ' τὰ λουλούδια τότε ποὺ εἴχατε τσακωθεῖ, τὸ περασμένο καλοκαίρι, καὶ τὰ εἶχα ἀκούσει ὅλα. Εἶχα γελάσει μὲ τὴν καρδιά μου γιὰ τὶς κουταμάρες σας, μ' ἀκόμα ἤμουν πολὺ πράσινο καὶ πολὺ μικρὸ καὶ δὲν κοτοῦσα νὰ μιλήσω σὲ μεγαλύτερους.

—Ἄ! ἄ, τώρα λοιπὸν μεγάλωσες καὶ μπορεῖς νὰ κουβεντιάζῃς; ρώτησε ἡ ρίζα.

— Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ μπορῶ νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἴσο κι' ὅμοιο μὲ τὴν ἀφεντιά σου, εἶπε ὁ σπόρος καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ πέταξε μιὰ χαριτωμένη μικρούλα ρίζα κατὰ κάτω. Νά, τώρα ἔχω καὶ τὴ ρίζα μου, ἐξακολούθησε, καὶ δὲν ἔχω πιὰ ἀνάγκη ν' ἀκούω τὶς δικές σου κουταμάρες.

Ἡ γριὰ ρίζα γούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ ἔκπληξη, μὰ δὲν εἶπε λέξη,

—Ὡστόσο προτιμῶ νὰ σοῦ φέρωμαι εὐγενικά, ἐξακολούθησε ὁ σπόρος. Γιατὶ εἶσαι σὰ νὰ ποῦμε ὁ πατέρας μου ἢ ἡ μητέρα μου.

—Ἀλήθεια; ρώτησε ἡ ρίζα καὶ κορδώθηκε ὅσο περισσότερο μποροῦσε.

— Βέβαια! ἀπάντησε ὁ σπόρος. Ὅλοι σας εἶσαστε οἱ γονεῖς μου. Ἐσὺ ἐμάζεψες τροφὴ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὰ φύλλα τὴ μαγείρεψαν. Τὰ κλαδιὰ μὲ σήκωσαν ψηλὰ στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἀέρα καὶ τὸ λουλούδι μὲ νανούρισε μέσα στὸν κάλυκά του. Καθένας ἀπὸ σᾶς μοῦ ἔχει δώσει κάτι· σ' ὅλους σας χρωστῶ τὴν ὑπαρξή μου.

Κάμποσος καιρὸς πέρασε, ὥσπου νὰ χωνέψῃ ἡ ρίζα ὅ,τι τῆς εἶχε πεῖ ὁ σπόρος. Τὸ μισὸ καλοκαίρι εἶχε πιὰ περάσει, ὅταν κατάφερε νὰ τὰ νοιώσῃ ὅλα. Καὶ ὅταν τὸ κουτὸ κεφάλι της βρῆκε τὴν ἐξήγηση, τότε ρώτησε τὰ κλαδιά, ὅσο πιὸ εὐγενικὰ μποροῦσε, μήπως δίπλα τους ἐφύτρωσε καμιὰ καινούρια μικρούλα πασχαλιά.

— Βέβαια, βέβαια, ἀποκρίθηκαν τὰ κλαδιά, Ἐσὺ ὅμως τώρα κοίτα τὶς δουλειές σου καὶ κρατήσου στερεὰ στὴ γῆ. Φυσάει τόσο δυνατὰ ποὺ φοβόμαστε μὴ μᾶς ρίξῃ ὁ ἀέρας.

— Μὴ φοβόσαστε, εἶπε ἡ ρίζα. Σᾶς κρατῶ γερά. Ἤθελα μονάχα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ μικρούλα πασχαλιὰ εἶναι παιδί μου.

— Χά! χά! γέλασαν τὰ κλαδιά. Στ' ἀλήθεια νομίζεις πὼς μιὰ γριὰ μαύρη ρίζα σὰν καὶ σένα μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα τόσο ὄμορφο παιδάκι; Εἶναι τόσο φρέσκο, καὶ τρυφερὸ καὶ καταπράσινο, ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ τὸ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου!

— Κι' ὅμως εἶναι παιδί μου, εἶπε ἡ ρίζα μὲ καμάρι.

Καὶ τότε εἶπε στὰ κλαδιὰ ἐκεῖνα ποὺ τῆς εἶχε διηγηθεῖ ὁ σπόρος, καὶ τὰ κλαδιὰ τὸ εἶπαν στὰ φύλλα.

—Ἔτσι λοιπὸν εἶναι! Ἔτσι λοιπὸν εἶναι! φώναξαν ὅλα. Καὶ τότε κατάλαβαν πὼς ὅλα μαζὶ ἔκαναν μιὰ μεγάλη οἰκογένεια κι' ἀποτελοῦσαν ἕνα νοικοκυριὸ ὅπου καθένας εἶχε καὶ τὴ δουλειά του.

— Ψίτ, εἶπαν ἀναμεταξύ τους. Προσέξτε μὴν ταράξωμε τὰ λουλούδια ποὺ ὀνειρεύονται.

Καὶ ἡ γριὰ ρίζα ἔβαλε ὅλη της τὴ δύναμη γιὰ νὰ μαζέψῃ ὅσο περισσότερο φαγὶ μποροῦσε, σὰ νὰ τὴν πλήρωναν γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ τὰ κλαδιὰ ἁπλώνονταν καὶ τεντώνονταν καὶ καμπούριαζαν καὶ λύγιζαν, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ φῶς καὶ στὸν ἀέρα, καὶ τὰ φύλλα σειόνταν στὸ χλιαρὸ καλοκαιρινὸ ἀεράκι καὶ φαινόνταν σὰ νὰ μὴν ἔκαναν καμιὰ δουλειά. Μέσα τους ὅμως δούλευαν κι' ἔκαιγαν χιλιάδες μικροσκοπικὲς κουζίνες, Καὶ ψηλὰ-ψηλὰ βρίσκονταν τὰ λουλούδια κι' ὀνειρεύονταν καὶ τραγουδοῦσαν:

«Βοριὰς φρενιάζει,
ἄγρια τινάζει
φύλλα καὶ σπόρους ἀπὸ τὰ κλαδιά.

Τὰ φύλλα φεύγουνε,
οἱ σπόροι μένουνε,
πέφτουν στὴ γῆ τὴ μαύρη, τὴν παχειά.

Ἐκεῖ φυτρώνουν
καὶ μεγαλώνουν,
πετοῦνε ρίζες, φύλλα καὶ κλαδιά.

Ἀνθοὺς γεμίζουν
καὶ λουλουδίζουν
ὅλη τὴν ἀνοιξη καὶ τὴν καλοκαιριά.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ) Γ.Τ.

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΥΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ'.

Ὁ κόσμος δυσαρεστήθηκε πολὺ μὲ τὴν ἀποτυχία τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου καὶ φώναζε νὰ ξαναγίνῃ ἡ σκηνή, καὶ σφύριζε, καὶ φοβέριζε. Ἀλλὰ ὁ Χάρρυ Κόμπλεν σήκωσε τὴ βροντώδη του φωνὴ κι' εἶπε:

— Κυρίες καὶ κύριοι, παρακαλῶ ἡσυχάστε! Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν εἶν' εὔκολο νὰ ξαναγίνῃ, γιατὶ τὸ μῆλο τὄφαγε ὁ Ἀχαμνούλης καὶ δὲν ἔχουμε ἄλλο πρόχειρο. Ὁ καϊμένος ὁ Καροτῆς δὲν τὄθελε. Τὸ φτάρνισμα, ποὺ τοῦ ἦρθε κείνη τὴ στιγμή, τὰ φταίει ὅλα. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ τώρα γιὰ τὴν ἀποτυχία ἡ Κιτρινούλα μας. Νὰ ἰδῆτε τί ὡραῖα ποὺ θὰ κάμῃ αὐτὴ τὸ νούμερό της.

Ἀλήθεια, τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τῆς Κιτρινούλας, τῆς γάτας. Αὐτὴ ἔμπαινε σ' ἕνα καλάθι κλειστό, ποὺ τὸ ἔφερνε στὸ στίβο ὁ Καροτῆς. Ἡ ὄμορφη κι' εὐγενικιὰ κυρία Ζούλμα Κόμπλεν τῆς φώναζε: «Κιτρινούλα! ἔβγα ἔξω νὰ σὲ ἰδοῦν!». Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ γάτα ἔσπρωχνε μὲ τὸ κεφάλι της τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ καὶ πηδοῦσε στὸν

ὧμο τῆς κυρίας της... Ἐκεῖ ἄρχιζε τὰ χάδια, κι' ὁ κόσμος τὴν ἔκανε χάζι.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ πονηρὴ Κιτρινούλα, ποὺ ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ κάμῃ καλάστρα, ἀντὶ νὰ μπῇ ἢ ἴδια στὸ καλάθι, ἔπιασε κι' ἔβαλε μέσα ζωντανοὺς ὅλους τοὺς ποντικοὺς ποὺ μπόρεσε νὰ βρῇ στοὺς σταύλους. Ὁ Καροτῆς πῆρε τὸ καλάθι μὲ τὸ στόμα του καὶ ὅπως πάντα, τὸ ἄφησε στὴ μέση τοῦ στίβου. Ἡ κυρία Ζούλμα, ἀνύποπτη, προχώρησε ὅπως πάντα, καὶ μὲ τὴ γλυκειά της φωνὴ κάλεσε τὴν Κιτρινούλα νὰ βγῇ νὰ τὴν ἰδοῦν... Ἀλλὰ τὸ καλάθι ἔμεινε κλειστό. Μιά, δυό, τρεῖς φορὲς τὴν κάλεσε ἡ κυρία της, μὰ ἡ γάτα δὲν ἔβγαινε.

— Μπά! ἔκαμε ἡ κυρία Ζούλμα· τί ἔπαθες, σήμερα, Κιτρινούλα; Νάζια κάνεις; Ἔβγα γρήγορα!

Κι' ἔσκυψε νἀνοίξῃ μόνη της τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ

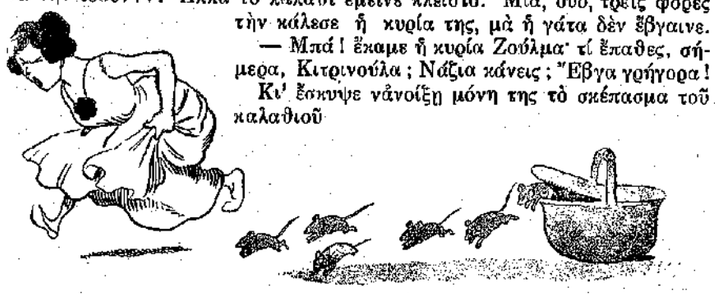

Τότε, ἀντὶ γιὰ τὴ γάτα, πετάχτηκαν ἀπὸ μέσα ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ποντικοὶ κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' ὅλο τὸ στίβο.

— Μάννα μου! φώναξε ἡ κυρία Ζούλμα, ποὺ φοβόταν πολὺ αὐτὰ τὰ τρωκτικά.

Καὶ μαζεύοντας τὶς φούστες της, τἄβαλε στὰ πόδια. Οἱ ποντικοὶ τὴν κυνηγοῦσαν. Ὁ Πάξι-Μάδδυ κι' ὁ Καίσαρας τοὺς ἔδιωχναν. Ὁ κόσμος φρένιαζε. Ἡ κυρία Ζούλμα ξεφώνιζε. Ὁ Καροτῆς γαύγιζε. Ἔτσι χάλασε κι' αὐτὸ τὸ νούμερο κι' ὁ Χάρου Κόμπλεν τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

— Μὰ τί εὐχὴ Θεοῦ, ἔλεγε, τίποτα δὲ θὰ μᾶς πετύχῃ σήμερα; Τί ἔπαθαν αὐτὰ τὰ ζωντανά; Γιατὶ ἡ Κιτρινούλα δὲν μπῆκε στὸ καλάθι; Καὶ γιατὶ ἄφησε νὰ τὸ κάμουν φωλιά τους οἱ ποντικοί; Μυστήριο! Μυστήριο!

Καὶ ποῦ νἄξερε πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει ξεπίτηδες!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΥΡΙΝΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

ΙΝΔΙΑΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ὁ κακὸς Ραγιὰς θύμωσε πολὺ ποὺ τὸ μωρό του δὲν ἦταν ἀγόρι, καὶ οἱ Βραχμάνοι ἦταν κατατρομαγμένοι ἀπὸ τὴν προφητεία ποὺ ἔγινε γιὰ τὴ νεογέννητη βασιλοπούλα.

Μιὰ νύχτα, ὅταν ὅλοι στὸ παλάτι κοιμώνταν, οἱ παπάδες ἔκλεψαν τὸ μωρὸ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ράμα τῆς βασίλισσας. Καλύτερα νὰ τὸ στείλουμε πέρα, ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα, εἶπαν, παρὰ νὰ ζήσῃ ἐδῶ καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Ἔβαλαν τὸ παιδάκι σ' ἕνα ξύλινο κουτὶ καὶ τὸ ἔρριξαν νὰ πλέῃ στὸ ποτάμι. Ἕνας Βραχμάνος μπῆκε στὸ νερὸ γιὰ νὰ σύρῃ τὸ κουτὶ στὸ κέντρο τοῦ ρεύματος, μὰ ἔκαψε τὰ δάχτυλά του γιατὶ τὸ κουτὶ ἦταν ζεστὸ σὰν καμμένο σίδερο...

Ὁ Μπούτι, πλούσιος γέρος ἔμπορος, ψάρευε στὴν ἀκρογιαλιὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν εἶδε ἕνα μικρὸ κουτὶ νὰ πλέῃ στὸν ἀφρὸ τοῦ κύματος. Τὸ ἀνέβασε στὴ βάρκα του καὶ βρῆκε ἕνα βρέφος νὰ κοιμᾶται, ντυμένο μὲ λεπτὰ χρυσοῦφαντα σπάργανα· στοὺς ἀστραγάλους του φοροῦσε δυὸ μεγάλα χρυσὰ βραχιόλια μὲ ρουμπίνια ποὺ παρίσταναν ἕνα σύμπλεγμα ἀπὸ πύρινες γλῶσσες.

Καθὼς ὁ Μπούτι τὸ ἔφερνε στὸ σπίτι του, ὅλες οἱ πυγολαμπίδες τοῦ δάσους περιτριγύριζαν τὸ κοιμισμένο κοριτσάκι.

— Κοίταξε, γυναίκα, ἕνα νέο θησαυρό, εἶπε ὁ Μπούτι μπαίνοντας στὸ σπίτι, ἕνα μικρὸ κοριτσι γιὰ νὰ συντροφεύῃ τὸ ἀγόρι μας· ἡ γυναίκα του ἴσως μεθαύριο. Κοίταξε τί ὀμορφιὰ καὶ τί ἀτίμητα βραχιόλια!

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἡ Σιράγια, ἡ μικρὴ ἔκθετη, μεγάλωσε ὅλο καλωσύνη κι' ὀμορφιά. Ὁ χαρακτήρας της ἦταν γλυκὸς καὶ πρᾶος, ἂν καὶ δυὸ μυστικοὶ σπινθῆρες ὁποβόσκανε στὸ βάθος τῶν σκοτεινῶν ματιῶν της καὶ στὰ μακρυὰ μαλλιὰ ἔπαιζαν κόκκινες ἀναλαμπές.

Ὅταν ἦρθε ὁ καιρός, παντρεύτηκε τὸ γιὸ τοῦ ἐμπόρου, τὸ Σαντούν. Αὐτὸς ἦταν γερὸ παληκάρι μὰ ἀνάξιος. Ἐσπατάλησε τὸ χρῆμα του στὸ χαρτοπαίγνιο κι' ἐπρόδωσε τὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἄγρια φυλὴ τῶν Νάτς. Τέλος, μιὰ νύχτα ξαναγύρισε μυστικὰ στὸ σπίτι γιὰ νὰ πάρῃ μαζί του τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ κλέψῃ τὶς τελευταῖες οἰκονομίες τοῦ πατέρα του.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Σιράγια τὸν ἀκολουθοῦσε τώρα στὴ ζούγκλα· καὶ νὰ μποροῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω, ντρεπόταν νὰ ξαναΐδῃ τοὺς γέρους ὕστερ' ἀπὸ τὴν κλεψιὰ τοῦ ἄντρα της.

Τὸ κλεμμένο χρῆμα χάθηκε ὅλο στὸ παιχνίδι.

Περπατοῦσαν τώρα ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς μεγάλης πολιτείας, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς καλύβες τῶν φτωχῶν γεωργῶν.

— Σεράγια, εἶπε ὁ Σαντούν, δός μου τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ βραχιόλια σου νὰ τὸ πουλήσω στὴν πόλη, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πεθάνουμε ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ἐκείνη τὸ ἔδωσε πρόθυμα. Ὁ Σαντούν τὴν ἄφησε στὴν καλύβα μιᾶς γριᾶς γαλατάδισσας καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόλη.

Ἀγοραστὴς δὲ βρισκόταν γιὰ τὸ βραχιόλι γιατὶ ἦταν μεγάλη ἡ τιμή του. Ἕνας χρυσοχόος ὅμως τὸ εἶδε μ' ἀπορία κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ μὲ κάθε τρόπο: ἦταν ὁλόμοιο μ' ἕνα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Ράμα νὰ διορθώσῃ, κι' αὐτὸς τώρα θὰ τὸ ἔκανε δικό του. Μὲ προσποιημένο λοιπὸν θυμὸ κατηγόρησε τὸ Σαντοὺν ὅτι ἔκλεψε τὸ βραχιόλι, τῆς βασίλισσας τῆς Ράμα ἀπὸ τὸ μαγαζί του. Τοὺς ἔφεραν καὶ τοὺς δυὸ στὸ παλάτι νὰ δικασθοῦν.

Ὁ Ραγιὰς γνώρισε ἀμέσως τὸ βραχιόλι τῆς γυναίκας του· χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐξετάσῃ περισσότερο, πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες νὰ πάρουν νὰ κρεμάσουν τὸ Σαντοὺν στὴ ζούγκλα γιατὶ τόλμησε νὰ κλέψῃ τὸ Ραγιά.

Ὅταν ὅμως ἡ Ράμα εἶδε τὸ βραχιόλι ποὺ φοροῦσε τὸ χαμένο της παιδί, φώναξε: Ποῦ τὸ βρήκατε;

Ὁ Ραγιὰς χαμογέλασε ἥσυχα καὶ μὲ πίκρα τῆς εἶπε:

— Ποτὲ δὲν ξεχνᾶς αὐτὸ τὸ παιδί, καὶ ὅμως ἂν αὐτὸ ἦταν ἐδῶ, ἐμεῖς ἴσως δὲ θὰ ὑπήρχαμε· ὕστερα, τὸ βραχιόλι τὸ ἔφερε ὁ χρυσοχόος μας ποὺ τοῦ τὸ δώσαμε νὰ τὸ διορθώσῃ, ὥστε ἀπορῶ πῶς...

***

Ἡ γαλατάδισσα πρόσφερε στὴν ὡραία της ξένη νὰ φάῃ. Ἡ Σιράγια ἔπινε τὸ γάλα της ὅταν μὲ μιᾶς σηκώθηκε πάνω.

— Κάτι κακὸ συμβαίνει στὸ Σαντούν, φώναξε, πρέπει νὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὸν βρῶ.

— Ὄχι, κόρη μου, εἶσαι πολὺ νέα νὰ τρέχῃς ἄγνωστη κι' ὁλομόναχη στὴν πόλη, μὴ φοβᾶσαι καὶ τώρα θἄρθῃ ὁ ἄντρας σου· τῆς εἶπε ἡ καλὴ γριὰ καὶ τὴν κράτησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ντόμπι, ἕνας χωρικός, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν πόλη, περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ καὶ διηγήθηκε στὶς γυναῖκες τί ἔγινε γιὰ ἕνα κλεμμένο βραχιόλι. Ὅταν τ' ἄκουσε ἡ Σιράγια, ἡ περηφάνεια καὶ τὸ θάρρος τῆς βασιλικῆς της καταγωγῆς φούντωσαν στὴν καρδιά της· ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο μαζί: ὁ σπάνιος μὰ τρομερὸς θυμὸς τοῦ ταπεινοῦ. Ἔφυγε ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ πέταξε.

— Εἶδες ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα; εἶπε ὁ Ντόμπι μ' ἔκπληξη στὴ γριά· ἔγινε σὰν τὴ φωτιὰ καὶ θαρρεῖς κι' ἔβγαινε καπνὸς ἀπὸ τὰ χείλη καὶ τὰ ρουθούνια της.

Ὁ πέπλος της ἀνεμιζόταν καὶ τὰ μαλλιά της κυμάτιζαν καθὼς ἔσχιζε τοὺς δρόμους τῆς πόλης· κάθε στιγμὴ γινόταν καὶ περισσότερο δυνατὴ καὶ μεγαλόπρεπη, κι' εἶχε ἀληθινὰ θανάσιμη ὄψη ὅταν ξέσπασε μέσα στὸ παλάτι.

— Δυνάστες τοῦ φτωχοῦ καὶ τοῦ ξένου, δόστε μου τὸ βραχιόλι μου! φώναξε χτυπώντας τὸ πόδι της.

Τὸ βραχιόλι ποὺ κρατοῦσε ἀκόμα ὁ βεζύρης, τοῦ ἔκαψε τὸ χέρι, τόσο ποὺ τὸ πέταξε μ' ὁρμὴ καὶ κύλησε πρὸς τὸν ἀληθινό του κύριο. Ἡ Σιράγια ἐσκυψε καὶ τὸ φόρεσε· ἦταν ταιριαστὸ μὲ τὸ ἄλλο της βραχιόλι. Ὅλοι τὴν ἀναγνώρισαν γιὰ τὴ χαμένη βασιλοπούλα. Ἐκείνη σήκωσε τὰ χέρια της καὶ φώναξ' ἐπιβλητικά, ὅλη θυμό:

— Ἐλεεινοί, ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας μου; πῶς τολμήσατε νὰ τὸν σκοτώσετε;

Τίναξε τὰ μαλλιά της κάτω κι' ἐκεῖνα πετάχτηκαν σὰ φείδια κι' ἔτριξαν σὰν ἀνημμένα φρύγανα. Στὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ φάνηκαν φλόγες· οἱ ὑπηρέτες ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπελπισμένοι. Ἔξω στὴν πόλη, ἀπὸ δεκαεννιὰ διάφορα σημεῖα, εἶχε πιάσει φωτιά...

Τίποτα δὲ γλύτωσε· οὔτε τὸ παλάτι. Σὲ λίγη ὥρα οἱ τελευταῖες φλόγες ἄφιναν τόπο στὸν καπνὸ ν' ἀνεβαίνῃ πυκνὸς ἀπὸ τὰ ἐρείπια...

Σήμερ' ἀκόμα, στὴ χώρα Μαντούρα, μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὰ ἴχνη τῆς μεγάλης αὐτῆς πυρκαϊᾶς. Μόνο τὶς καλύβες τῶν γεωργῶν, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλης, ὅπου ζοῦσε ἡ γριὰ γαλατάδισσα, σεβάστηκε ἡ φλόγα.

Ἡ Σιράγια καὶ ἡ Ράμα περπατοῦσαν σ' ἕνα φλόγινο μονοπάτι ποὺ τραβοῦσε ὁλόϊσα πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα πρὸς τὸν ἥλιο ποὺ βασίλευε. Τὰ σκοτεινά τους μάτια ἀντικρύζονταν μὲ στοργή· γνωρίστηκαν ἡ μάννα μὲ τὸ παιδί...

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικό) ΕΜΜ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Δὲν ἔχουν μοναχὰ οἱ ἄνθρωποι. Ἔχουν καὶ τὰ σκυλιὰ συνείδηση καὶ μερικὰ μάλιστα περισσότερη ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ σπουδαία παρατήρηση σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο ἔκανε κάποτε ὁ διάσημος Ἱσπανος φυσιοδίφης Ρομανές.

Ὁ Ρομανὲς αὐτὸς εἶχε ἕνα σκυλάκι, τὸν Φίντο, ποὺ εἶχε τὸ προτέρημα νὰ εἶναι τίμιο κι' εὐσυνείδητο, μὰ σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό. Αὐτὸ τὸ ζῶο εἶχε, φαίνεται, μέσα στὸ αἷμα του τὸ νὰ θεωρεῖ ἱερὸ κάθε πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦταν δικό του. Καὶ τὶς ἀρχές του αὐτὲς δὲν τὶς ἐφάρμοζε ὁ Φίντο μονάχα στὸν ἑαυτό του ἀλλὰ ἤθελε νὰ τὶς ἐπιβάλῃ καὶ στοὺς ἄλλους. Ἀλλοίμονο στὰ ξένα σκυλιὰ ποὺ θὰ τολμοῦσαν νὰ ἐπιβουλευθοῦν ὅ,τιδήποτε ποὺ νὰ ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια τοῦ ἀφεντικοῦ του. Ὁ Ρομάνες παρατήρησε ὅτι πολλὲς φορὲς ἡ ὑπηρέτρια τύχαινε νἀκουμπήσῃ τὸ κρέας ποὺ ἔφερνε ὁ χασάπης στὸ πεζούλι τοῦ παραθύρου τῆς κουζίνας ποὺ βρισκόταν στὸ ἰσόγειο κι' ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλή. Τὰ ἄλλα σκυλιὰ τῆς πολυκατοικίας, ποὺ ἦταν φίλοι μὲ τὸν Φίντο καὶ ἔπαιζαν τακτικὰ μαζί του, ἔκαναν καραούλι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κουνοῦσαν τὶς οὐρές τους ρίχνοντας τρυφερὲς ματιὲς κατὰ τὸ κρέας. Ὁ Φίντο ὅμως στεκόταν φρουρὸς κοντὰ στὸ κρέας καὶ γρύλλιζε τόσο ἄγρια, ποὺ κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους σκύλους δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὸ παράθυρο.

Ἔφθασε ὅμως μιὰ ἡμέρα ποὺ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ τίμιος Φίντο λίγο ἔλειψε νὰ ὁποκύψῃ στὸν πειρασμό. Εἶχε κάνει κάποια ἀταξία καὶ ὁ ἀφεντικός του τοῦ εἶχε ἐπιβάλει γιὰ τιμωρία νὰ μείνῃ νηστικός. Ὁ δύστυχος Φίντο πεινοῦσε, καὶ πεινοῦσε πολύ. Ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε στὸ τραπέζι μιὰ ὡραία μπριζόλα ποὺ ἄχνιζε καὶ μοσχοβολοῦσε. Ὁ καθηγητὴς Ρομάνες ἦταν ἐντωμεταξὺ ἀπασχολημένος μὲ κάποιο σπουδαῖο ἐπιστημονικὸ πρόβλημα καί, βυθισμένος σ' αὐτό, εἶχε ξεχάσει καὶ τὸ φαγητὸ καὶ τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε. Ὁ Φίντο καθόταν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ περίμενε. Περίμενε, περίμενε, μὰ στὸ τέλος, φαίνεται θὰ σκέφθηκε: «Κρίμα στὸ ὡραῖο φαγητὸ ποὺ πάει ἔτσι ἄδικα χαμένο!» Καὶ ἔξαφνα τὸν βλέπει ὁ καθηγητὴς νὰ πλησιάζῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ τραπέζι, νἀνεβαίνῃ ἐπάνω στὴν καρέκλα, νἁρπάζῃ τὴν μπριζόλα καὶ νὰ χώνεται κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶ.

Ὁ καθηγητὴς παραξενεύτηκε τόσο πολὺ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ ἄφησε τὴν μελέτη τοῦ προβλήματος καὶ ἀποφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ τί θὰ ἔκανε ὁ σκύλος. Μὴ θέλοντας ὥστόσο νὰ τὸν πάρῃ ἔκεῖνος εἴδησῃ, ἔκανε ὅτι τάχα εἶναι βυθισμένος στὴ μελέτη, ἀλλὰ εἶχε τὰ μάτια του καρφωμένα στὸν σοφᾶ. Ἀπ' ἐκεῖ δὲν ἀκούγονταν οὔτε ὁ παραμικρότερος θόρυβος. Παρ' ὅλη τὴν πείνα ποὺ ἔνοιωθε, ὁ Φίντο δὲν εἶχε ὥστόσο τὴν τόλμη νὰ καταβροχθίσῃ τὴν κλοπιμαία μπριζόλα. Ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, τὰ πιὰ ἀντίθετα αἰσθήματα πάλευαν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Φίντο. Στὸ τέλος ὅμως ἐνίκησε ἡ τιμιότης. Ξετρύπωσε ἀπὸ τὸν σοφᾶ κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀφεντικό του. Στὸ στόμα του κρατοῦσε τὴν μπριζόλα καὶ πῆγε καὶ τοῦ τὴν ἀκούμπησε στὰ πόδια του. Μ' ὅλο ποὺ ὁ καϊμένος ὁ Φίντο θὰ εἶχε νοιώσει τὰ μαρτύρια τοῦ Ταντάλου, ἡ μπριζόλα ἦταν τελείως ἀπείραχτη.

Εὐθὺς μόλις ὁ Φίντο ἔδωσε πίσω τὴν μπριζόλα στὸν ἀφεντικό του, ἔτρεξε πάλι νὰ κρυφτῇ. Ἡ συνείδησή του τοῦ ἔλεγε πῶς εἶχε κάνει μιὰ ἀξιόποινη πράξη καὶ πὼς ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ. Ἐτρύπωσε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶ καί, ὅσο κι' ἂν τὸν φώναζε ὁ ἀφεντικός του κι' ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὸν δελεάσῃ μὲ κάθε τρόπο καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ βγῇ ἔξω, ἐκεῖνος ἔμενε κρυμμένος, καὶ ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες δὲν τολμοῦσε νὰ φανερωθῇ. Ἡ συνείδησή του τοῦ εἶχε δώσει ἕνα καλὸ μάθημα.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ!

Πατρίδα μας, σὲ Σέν' ἀφιερώνοις
αἰώνια τὴν ἀγάπη καὶ τοὺς μόχθους,
σὰν ὅλοι μεγαλώνοις καὶ πέρνομε
τὴ θέση μας στὸν κόσμο, στὴ φυλή μας.

Οὐράνιε, σὺ ποὺ ὅλους ἀγαπᾶς, πατέρα,
ὦ, βόηθε, ὅταν ζητοῦνε τὰ παιδιά σου
νὰ γίνουν ἄξια κληρονομιὰ νὰ χτίσουνε
ἀμόλυντη καὶ σεβαστὴ αἰώνια!

Νὰ βλέπομε μάθε μας σὲ Σένα πάντα
τὸν δικαστή, καὶ ὄχι σὲ φίλους, ὥστε
ἀπτόητοι νὰ βαδίζομε μαζί Σου
ἀπὸ τὸ φόβο ἢ τὴν εὔνοια τοῦ πλήθους.

Τὴ δύναμη μάθε μας ποὺ δὲν κοιτάζει
νὰ βλάφτει ἀδύνατους μὲ σκέψη ἢ μ' ἔργο·
ἀνθρώπινη νἄχομε ἰσχὺ ἀπὸ Σένα,
ν' ἀνακουφίζομε ἀνθρώπινους πόνους.

Ἡ ἁπλότη μάθε μας νὰ μᾶς εὐφραίνει
κι' ἡ διάθεση ποὺ ἀπ' αὐτὴ δὲν εἶναι
πιὸ καλὴ πηγὴ χάρισμα τὴν ἀγάπη
καὶ τὴ συγγνώμη νἄχομε γιὰ ὅλους.

Πατρίδα μας καὶ πίστη καὶ καμάρι μας,
ποὺ τὴ ζωὴ γιὰ σένα δώσανε οἱ πατέρες,
ὦ, μάννα μας, σὲ σέν' ἀφιερώνομε
κεφάλι, χέρι καὶ καρδιὰ αἰώνια!

(Rudyard Kipling) ΠΙΚΜΑΝ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Μοῦ φαίνεται, ἐξακολούθησε, πὼς περιποιοῦμαι τὴν κορούλα μου... Ἦταν ξανθὴ καὶ ροδοκόκκινη σὰν καὶ σένα... καὶ καλή, καὶ τρυφερή, γεμάτη στοργὴ κι' εὐαισθησία. Πῶς μοῦ τὴ θυμίζεις!

Μιλώντας της ἔτσι, τῆς ἔδινε νὰ πίνῃ τὸ ζεστὸ ποὺ τῆς εἶχε φέρει— πῶς μύριζε ἀνθόνερο! — καὶ τῆς χάϊδευε τὸ μέτωπο καὶ τὰ μαλλιά.

— Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι σὺ ἡ ἀνιψιά μου; τῆς ἔλεγε. Ἡ Μπέλλα δὲν μοιάζει καθόλου τῆς κόρης ποὺ ἔχασα... Τώρα δά, μόλις ἔφυγαν οἱ καλεσμένοι, μοῦ ὁμολόγησε πὼς χωρὶς τὴν ἄδειά μου, μὲ τὶς φίλες της, ἀποφάσισε νὰ διοργανώσῃ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ ἐδῶ στὸ σπίτι μας, στὸ χώλλ. Προσπάθησα νὰ τὴ ματαιώσω. Δὲν ἤθελα νὰ γίνῃ μιὰ τόσο μεγάλη γιορτὴ σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἔχει τέτοιο πένθος. Ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Τὰ προκλητήρια εἶχαν κιόλας τυπωθεῖ!

Ἡ λαίδη Σδέσενχαμ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πῇ καὶ τί κατεργαριὲς μεταχειρίσθηκε ἡ Μπέλλα ὥς νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὴν ἄδεια, καὶ τί βίαιη σκηνὴ ἀκολούθησε τὸ μάλωμά της. Ἀκόμα ἦταν κατασύγχισμένη.

—Ἡ Μπέλλα διαψεύδει τὶς ἐλπίδες μου, ψιθύρισε. Ἀχ, γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι σὺ ἀνιψιά μου, Ἐδίθ;

Ἔσκυψε καὶ χάϊδεψε πάλι ἐλαφρὰ τὸ μέτωπο τῆς μικρῆς κόρης:

— Καλὸν ὕπνο, ἀγαπημένο μου παιδί!..

Ἔσβυσε τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ βγῆκε σιγά, ψιθυρίζοντας:

— Τί κρῖμα!

Πίσω ἀπὸ τὴν πορτιέρα, κάποιος εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴ συνομιλία καὶ εἶπε:

«Ὅ,τι ἔκαμα δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ κάμω κι' ἄλλα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὸ ἀρχοντικὸ σπίτι κοιμόταν ὅλο βαθιά, ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, ἡ Ἐδίθ ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ ἐφιάλτη.

Εἶχε ἰδεῖ πὼς βρισκόταν στὴν πινακοθήκη καὶ πὼς πλησιάζοντας τὴν εἰκόνα τῆς μικρῆς νεκρῆς λαίδης, φιλοῦσε τὸ χλωμό της πρόσωπο. Ἀλλὰ ἡ εἰκόνα ζωντάνεψε κι' ἡ Ἐδίθ τὴ βοηθοῦσε νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ πλαίσιό της, ὅταν ἄξαφνα, ζωντανεύοντας παράξενα καὶ φοβερὰ κι' οἱ πανοπλίες τῶν σαμουραΐ, ὁρμοῦσαν ἀπάνω στὶς δυὸ Ἐδίθ νὰ τὶς σκοτώσουν.

Ξύπνησε ξεφωνίζοντας κι' ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι της, πιάνοντας μὲ τὰ δυό της χέρια τὰ μουσκεμένα ἀπ' τὸν ἱδρῶτα τοῦ τρόμου μαλλιά της. Βρισκόταν στὴν κάμαρά της, ἡ φριχτὴ ὀπτασία εἶχε ἐξαφανισθεῖ, κανένας κρότος δὲν ἀκουγόταν.

«Κρατοῦσε σ' ἕνα δίσκο ἕνα φλιτζάνι ποὺ ἄχνιζε.»
(Σελ. 183, στ. α'.)

Ἀλλὰ ὄχι... κάτι ἀκουγόταν... Ἐκεῖ-πάνω, στὴν αἴθουσα τῶν συλλογῶν, κάποιος περπατοῦσε... ἦταν βέβαιη πὼς ἄκουγε βήματα...

Ποιὸς ἦταν ἐκεῖ τέτοια ὥρα; Κάποιος βέβαια ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀκουσθῇ, νὰ φανῇ, γιατὶ τὰ βήματά του ἦταν συρτά, διαταχτικά, προσεχτικά.

Μιὰ τρομερὴ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τῆς Ἐδίθ:

«Θἆναι κλέφτης!.. Στὸ μουσεῖο καὶ στὴν πινακοθήκη ὑπάρχουν τόσα πολύτιμα πράγματα!»

Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, φόρεσε βιαστικὰ τὴ ρόμπα της καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ ν' ἀφογκρασθῇ μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι. Τὰ βήματα ἐξακολουθοῦσαν. Ἡ Ἐδίθ συλλογίσθηκε:

«Πρέπει νὰ πάω ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσω τὴ λαίδη».

Γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν κάμαρά της, ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ τὸ ἀπέραντο χώλλ ποὺ ἔβγαζε στὴ σκάλα. Σιγὰ-σιγά, κρατώντας τὴν ἀναπνοή της, βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρά της καὶ στάθηκε σὰν καρφωμένη στὸ πάτωμα.

Κάποιος κατέβαινε ἀπὸ πάνω. Ὁ κάποιος αὐτὸς κρατοῦσε ἕνα μεγάλο δέμα κι' ἕνα μικρὸ φῶς ποὺ μόλις τὸν φώτιζε. Ἕνας μανδύας κυμάτιζε γύρω του καὶ μιὰ κουκούλα σκέπαζε ὅλο σχεδὸν τὸ πρόσωπό του. Μέσα στὸ μισόφωτο, ἡ μορφὴ αὐτὴ φαινόταν φοβερὰ ψηλὴ καὶ φοβερὰ ἰσχνή, —φάντασμα μᾶλλον παρὰ ἄνθρωπος.

Ἡ Ἐδίθ μόλις πρόφθασε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα. Ὁ μυστηριώδης κλέφτης ἐρχόταν, τὴν πλησίαζε, θὰ τὴν ἄγγιζε...

Ἡ Ἐδίθ φοβήθηκε τόσο, λιγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσῃ. Ἀλλὰ γρήγορα νίκησε τὸ φόβο της, συνῆλθε, σκέφθηκε: Ἔτσι θἄφινε τὸν κλέφτη νὰ φύγῃ, μὲ τὰ πολύτιμα βέβαια πράγματα ποὺ εἶχε σ' ἐκεῖνο τὸ δέμα;

Καὶ νά, τώρ' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴν ἄλλη σκάλα, ποὺ ἔβγαζε στὸ ἰσόγειο καὶ στὴν ξώπορτα.

Ἡ Ἐδίθ ἔτρεξε ὡς τὴν κάμαρα τῆς λαίδης Σδενσενχάμ. Μ' ἕνα λαθραῖο βλέμμα βεβαιώθηκε πὼς ὁ κλέφτης δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ. Τώρα βρισκόταν στὸ κάτω πάτωμα...

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, ἡ Ἐδίθ χτύπησε τὴν πόρτα, καὶ μὲ πνιγμένη φωνὴ εἶπε:

— Μυλαίδη!.. Κλέφτης!.. Ἔκλεψε τὶς συλλογές... Τὸν εἶδα! Ἀκοῦτε;.. Κλέφτης!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἡ λαίδη Σδενσενχὰμ παρουσιάστηκε χλωμή.

— Τί εἶναι;.. Τί συμβαίνει;..

— Γρήγορα! Γρήγορα! ἀποκρίθηκε ἡ Ἐδίθ. Ἂς τρέξουν ὅλοι νὰ τὸν πιάσουν! Θὰ φύγῃ!

Ὁ λόρδος Σδενσεχὰμ τἄκουσε κι' ἔτρεξε.

— Ποῦ εἶναι; ρώτησε:

— Κάτω! τώρα-δὰ κατέβηκε τὴ σκάλα.

Ἦταν ἀργά. Ἡ ξώπορτα ἦταν ὁλάνοιχτη. Ὁ κλέφτης εἶχε φύγει!

Ἀναστατώθηκαν ὅλοι. Μόνο ἡ λαίδη Σδεσενχὰμ διατηροῦσε κάποια ψυχραιμία. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἀπὸ μέσα της ἔτρεμε.

— Τζών, εἶπε ὁ λόρδος, ποὺ ξανανέβηκε. Πήγαινε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομία. Ἐντωμεταξὺ νὰ μὴν κουνηθῇ κανένας, γιὰ νὰ βροῦν τὰ πράγματα οἱ ἀστυνομικοὶ ὅπως τἄφησε ὁ κλέφτης. Αὐτὸ θὰ βοηθήσῃ νὰ τὸν ἀνακακαλύψουν.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, πῆγε ἕνας ἀστυνόμος καὶ τοῦ διηγήθηκαν τὰ συμβάντα λεπτομερῶς.

— Πρῶτα-πρῶτα, εἶπε κεῖνος, πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί καὶ τί ἔκλεψε.

Ἀλλὰ—πράγμα περίεργο!—ἔψαξαν παντοῦ καὶ δὲν βρῆκαν νὰ λείπῃ τίποτα. Ὅλα στὴ θέση τους!

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε τότε ἡ Ἐδίθ, ἀλλὰ τὰ πρῶτα βήματα τἄκουσα ἐπάνω, στὴν αἴθουσα τῶν συλλογῶν.

— Περίεργος κλέφτης! εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Ἀντὶ νὰ κλέψῃ στὸ ἰσόγειο καὶ στὸ πρῶτο πάτωμα, ποὺ ὑπάρχουν τόσα χρυσαφικὰ κι' ἀσημικά, κι' ὅπου ὁ κίνδυνος ν' ἀκουσθῇ θἄταν λιγώτερος, προτίμησε νὰ διασχίσῃ ὅλο τὸ σπίτι γιὰ ν' ἀνεβῇ ἐκεῖ-πάνω! Πάμε νὰ ἰδοῦμε λοιπόν...

Ἀνέβηκαν. Αὐτὴ τὴ φορά, στὸ μουσεῖο καὶ στὴν πινακοθήκη, ἦταν φανερὰ τὰ ἴχνη τοῦ κλέφτη. Ἀλλὰ πάλι ἡ ἔκπληξη δὲν λιγόστεψε. Γιατὶ ὁ κλέφτης, ἀντὶ νὰ πάρῃ ἀπ' τοὺς τόσο πολύτιμους πίνακες, τοῦ Βὰν Ντάϋκ, τοῦ Μουρίλλου καὶ ἄλλων μεγάλων ζωγράφων, πῆρε μόνο τὸ πορτραῖτο τῆς πεθαμένης μικρῆς λαίδης! Καὶ—ἀκόμα πιὸ παράξενο πρᾶγμα—ἐνῷ δὲν εἶχε καταδεχθεῖ τὰ ἰνδικὰ καὶ σιαμαῖα κοσμήματα, ποὺ σπινθηροβολοῦσαν ἀπὸ διαμάντια σὰν τῆς Χαλιμᾶς, εἶχε πάρει τὸ οἰκογενειακὸ ἐκεῖνο διάδημα, ποὺ τὸ ἤξεραν ὅλοι οἱ χρυσοχόοι, κι' ἐπομένως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πουλήσῃ, καθὼς καὶ τὰ δυὸ παράξενα κειμήλια, τὰ χωρὶς ὑλικὴ ἀξία, δηλαδὴ τὰ τέσσερα σκοροφαγωμένα σανιδάκια καὶ τὸ κιτρινισμένο χαρτί!

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΙΟΝΙ

Ἕνα παιδάκι φυσάει μ' ἕνα μακαρόνι στὴ σαπουνάδα καὶ φτιάχνει φοῦσκες. Μιὰ ἐπέτυχε κι' ἔγινε ἀρκετὰ μεγάλη. Τὸ παιδάκι ἐνθουσιάζεται. Κι' αὐτὴ καμαρώνει. Ἄξαφνα βλέπει τὸ λαμπιόνι τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ ταβάνι μ' ἕνα κορδόνι· καὶ τοῦ φωνάζει:

—Ἔ, ἐσύ! Γιὰ σκύψε νὰ σὲ ἰδῶ. Σίγουρα εἶμαστε ἀπ' τὴν ἴδια γενιά. Μόνο ποὺ ἐγὼ γεννήθηκα πολὺ πιὸ λεπτοκαμωμένη ἀπὸ σένα. Ἀλήθεια, τί πρόστυχο ποὺ φαίνεσαι μπροστά μου!

Τὸ λαμπιόνι δὲ μιλάει. Τῆς γυρίζει μονάχα τὴ ράχη καὶ κάτι μουρμουρίζει.

— Τί εἶπες; Δὲ σὲ ἄκουσα, τὸ ρωτᾶ ἡ σαπουνόφουσκα χαλιασμένη.

— Τί εἶπα; Ἄ, πὼς δὲν πρέπει δά νὰ φουσκώνῃς κι' ἔτσι, γιατὶ ὑπάρχει φόβος νά...

Δὲν ἐπρόφτασε νὰ ποτελειώσῃ, ποὺ ἡ σαπουνόφουσκα εἶχε σκάσει.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μπαμπὰς πῆρε στὸ τηλέφωνο τὴ Μπεμπέκα, τὴν κορούλα του. Ὁ μπαμπὰς εἶναι στὸ γραφεῖο του, ἡ Μπεμπέκα εἶναι στὸ σπίτι!

Ὁ μπαμπάς: —Ἐσύ 'σαι, Μπεμπέκα;..

Ἡ Μπεμπέκα: —Ἐγώ, μπαμπά... Τί μὲ θέλεις;

Ὁ μπαμπάς: — Θέλω νὰ σοῦ πῶ, πὼς ἂν εἶσαι φρόνιμη, τὸ μεσημέρι ποὺ θὰ γυρίσω στὸ σπίτι, θὰ σοῦ φέρω ἕνα καλὸ πράμμα... ἕνα πράμμα ποὺ θὰ σ' ἀρέσῃ πολύ.

Ἡ Μπεμπέκα: —Ὦ, μπαμπά! Θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμη! Μὰ τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ θὰ μοῦ φέρῃς;

Ὁ μπαμπάς: — Δὲ σοῦ τὸ λέω... θὰ τὸ ἰδῇς ὅταν θὸ σοῦ τὸ φέρω.

Ἡ Μπεμπέκα: — Καλά, μπαμπά. Τὸ περιμένω χωρὶς ἄλλο. Θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμη!

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

22 ΜΑΡΤΙΟΥ — 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΥΝΕΝΩΝΩ τίς δυὸ γιορτινὲς ἡμερομηνίες τίς μεγάλες. Γιατὶ ἔχουν πολλὴ σχέση μεταξύ τους. Τὴν 22 Μαρτίου 1832 πέθανε ὁ Γκαῖτε, κι' ἡ Γερμανία, μαζὶ μὲ ὅλο τὸν κόσμο, γιορτάζει φέτος τὴν ἔνδοξη ἑκατονταετηρίδα. Ἡ 25 Μαρτίου εἶναι ἡ ἐθνική μας γιορτή. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα, κοντὰ στοὺς ἥρωες τοῦ 21, ποὺ σηκώθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία, θυμούμαστε καὶ δοξάζουμε καὶ τοὺς Φιλέλληνες, ποὺ τόσο βοήθησαν τὸν ἀγῶνα τῶν ἡρώων ἐκείνων. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ νεώτερου κόσμου, ὁ Γκαῖτε. Γι' αὐτὸ συνενώνω τὶς δυὸ γιορτινὲς ἡμερομηνίες...

Στὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ Γκαῖτε, τὴ γερμανικὴ ἀλλὰ καὶ παγκόσμια γιορτή, ἀντιπροσωπεύθηκε κι' ἡ Ἑλλάδα. Θὰ τὄκανε βέβαια κι' ἂν ἀκόμα ὁ Γκαῖτε δὲν ἦταν τόσο μεγάλος της φίλος. Θάφτανε ποὺ ἦταν ἕνας τόσο μεγάλος ποιητής. Ἀλλὰ τὸ κάνει μ' ἀκόμα μεγαλύτερη προθυμία, εὐλάβεια καὶ συγκίνηση, γιατὶ ἦταν καὶ μεγάλος φιλέλληνας.

Σ' ὅλους τοὺς φιλέλληνες ἡ Ἑλλάδα χρωστᾶ εὐγνωμοσύνη. Καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν ἐλευθερία της, καὶ σ' ἐκείνους ποὺ πρόσφεραν χρήματα γιὰ τὸν πόλεμό της, καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ὑποστήριξαν τὰ δίκαιά της μὲ τὸ λόγο τους, μὲ τὴν πέννα τους, μὲ τὴ λύρα τους, μὲ τὸν ἐνθουσιασμό τους. Στὸν Γκαῖτε χρωστᾶ τὴ μεγαλύτερη, ἀκριβῶς γιατ' ἦταν ἕνας τόσο μεγάλος ἄνθρωπος, ποὺ ὁ κόσμος ὅλος τὸν πρόσεχε καὶ τὸν ἄκουγε ὅσο κανέναν. Ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Γκαῖτε ἔκαμε τότε φιλέλληνες κι' ἄλλους πολλούς. Καὶ στὴ Γερμανία καὶ παντοῦ. Καὶ καθὼς εἴπαμε, αὐτὸ τὸ ρεῦμα τοῦ φιλελληνισμοῦ ἀνάγκασε τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς πολιτικοὺς τῆς Εὐρώπης ν' ἀλλάξουν γνώμη γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἐπανάσταση, ποὺ στὴν ἀρχὴ τὴ θεωροῦσαν ἁπλὴ ἀνταρσία κι' ἄφιναν τὴν Τουρκία νὰ τὴν πνίξη στὸ αἷμα, καὶ νὰ ἐπέμβουν, καὶ ν' ἀναγνωρίσουν τὴν ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία, καὶ νὰ δημιουργήσουν τὸ πρῶτο μικρὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, ποὺ τόσο γρήγορα ἔμελλε νὰ μεγαλώση.

Ὅταν ὁ Μέγας Ναπολέων μπῆκε νικηφόρος στὴ Γερμανία, θέλησε νὰ ἰδῆ καὶ τὸν Γκαῖτε, ποὺ ἡ δόξα του μεσουρανοῦσε ἀπὸ τότε, ὅπως κι' ἡ δόξα τοῦ κορσικανοῦ κατακτητή. Ὁ Γκαῖτε παρουσιάστηκε. Οἱ δυὸ μεγάλοι ἄνδρες ἄλλαξαν λίγα λόγια. Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ ποιητής, ὁ αὐτοκράτορας εἶπε στὴν ἀκολουθία του: «Νά, ἕνας ἄνθρωπος!» Ἀλήθεια, μόνο γιὰ ἕνα Γκαῖτε μποροῦσε νὰ πῇ τέτοιο λόγο ἕνας Ναπολέων. Γιατὶ καὶ μόνο τὸ ἐξωτερικό του ἔδειχνε ἀμέσως ποιὸς ἦταν. Ἡ μεγαλοφυΐα ἔλαμπε στὸ θεῖο μέτωπό του. «Ζωντανὸ ἀνδριάντα» τὸν λέγει κάποιος ποὺ περιγράφει αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ σκηνή. Ἦταν ὡραῖος σὰ θεὸς ὀλύμπιος, Εἶχε τὰ λαμπρότερα μάτια τοῦ κόσμου—κάτι μάτια ποὺ διατήρησαν ὅλη τους τὴ λάμψη ὡς τὰ βαθιά του γεράματα. Χάρις σ' αὐτὰ τὰ μάτια, εἴπαν πὼς ὁ Γκαῖτε δὲν γέρασε ποτέ, πὼς πέθανε νέος, ἀφοῦ μάλιστα ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἔγραφε ἀριστουργήματα. Ἦταν ψηλός, εὐσωμος καὶ τοῦ ταίριαζε θαυμάσια ἡ στολὴ τοῦ αὐλικοῦ. Ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, εἶχε τοὺς εὐγενικοὺς μὰ καὶ περήφανους τρόπους τῶν ἀνθρώπων τῆς τάξης του, κι' ὅπως ἤξερε νὰ χαιρετήση σκυφτὸς ἕναν ἡγεμόνα, ἔτσι ἤξερε καὶ νὰ δέχεται ὑψιμέτωπος τοὺς σεβασμοὺς ποὺ πρόσφεραν, κι' οἱ ἡγεμόνες ἀκόμα, στὴ μεγαλοφυΐα του. Ἦταν ὁ τέλειος ἄνθρωπος. Καὶ ὁ τέλειος ἄνθρωπος εἶναι σὰ θεός.

Θάχετε βέβαια ἀκουστὰ τἀθάνατα ἔργα τοῦ Γκαῖτε καὶ μερικά, μικρὰ ἢ μεγάλα, θάχετε κιόλας διαβάσει. Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶναι ὁ «Φάουστ», τὸ περίφημο δράμα, τὸ μόνο ἀπὸ τὰ νεώτερα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ, μπορεῖ νὰ σταθῇ κοντὰ στὰρχαῖα ἑλληνικά. Αἰσχύλος, Σαίξπηρ, Γκαῖτε: οἱ τρεῖς αὐτοὶ στέκονται στὴν ἴδια σχεδὸν κορυφή. Ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀναφέρω ἀκόμα τὸ ἑλληνικὸ δράμα «Ἰφιγένεια», ἓν' ἄλλο ποὺ λέγεται «Ἔγμοντ», τὰ μυθιστορήματα «Βέρθερος», «Ψυχικὲς συγγένειες» καί, ἀπὸ τὰ μικρότερά του ποιήματα, τὰ ἀπειράριθμα, τὸν πασίγνωστο «Βρυκόλακα» (Erlkœnig) ποὺ τόσες μεταφράσεις του ἔχουν γίνει καὶ στὴν ἑλληνική, καὶ δυὸ-τρεῖς μάλιστα δημοσιεύθηκαν κατὰ καιροὺς στὴ «Διάπλαση». Ἀλλὰ κι' ὁ «Βέρθερος» εἶναι μεταφρασμένος ἑλληνικά, καὶ ὁ «Φάουστ» ἀπὸ πολλοὺς (Στρατήγη, Προβελέγγιο, Χατζόπουλο κἄ.) κι' ἡ «Ἰφιγένεια».

Ὅπως μποροῦν νὰ μαρτυρήσουν κι' αὐτὸ τὸ δράμα, καὶ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ «Φάουστ», ὁ Γκαῖτε ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὴν ἀρχαιαἑλληνικὴ λογοτεχνία κι' εἶχε μπεῖ τόσο καλὰ στὸν πνευματικό της κόσμο, ὥστε πολλοὶ εἶπαν πὼς ἦταν ἕνας ἀρχαῖος Ἕλληνας. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ἐλάτρευε τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἀντίθετα πρὸς τόσους εὐρωπαίους σοφούς, ποὺ περιορίσθηκαν καὶ ποὺ καὶ σήμερ' ἀκόμα περιορίζονται σ' αὐτήν, ὁ Γκαῖτε ἀγάπησε καὶ τὴ νέα, Καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ τὴν ἀγαπήση προπάντων τὰ δημοτικά της τραγούδια, ποὺ τὰ ἐγνώρισε, τὰ ἐθαύμασε καὶ τὰ ἔβρισκε ἀντάξια τῶν ὁμηρικῶν. Ἀλλὰ κι' ὁ Σολωμὸς τοῦκανε μεγάλη ἐντύπωση, κι' εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐπαίνεσαν μὲ θερμὰ λόγια τὸν «Ὕμνο στὴν Ἐλευθερία». Γι' αὐτὸ τὸν χαροποίησε τόσο ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 21 καὶ τὸν ἐνθουσίασαν τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων της. Ἀμέσως κηρύχτηκε ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν νέων Ἑλλήνων, ποὺ τοὺς θεωροῦσε ἄξιους ἀπόγονους τῶν ἀρχαίων. Καὶ κανένας, οὔτε στὴ Γερμανία, οὔτε ἀλλοῦ, δὲν ἐχάρηκε ὅσο ὁ Γκαῖτε, ὅταν ἡ Ἑλλάδα, ὕστερ' ἀπὸ ἑφτάχρονο ἀγῶνα, ἐλευθερώθηκε.

Γι' αὐτό, γεμάτη εὐγνωμοσύνη, συμμετέχει σήμερα στὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ μεγάλου ποιητῆ καὶ τοῦ μεγάλου φιλέλληνα.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΙ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΙ

Ὑπάρχουν νοστιμότατα ἀνέκδοτα γιὰ τοὺς κάθε λογῆς ἀποτυχημένους, καὶ προπάντων γιὰ τοὺς ἐξυπνους τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους οἱ ἄλλοι τοὺς ἀναγγέλλουν, σκληρὰ ἢ ἀποσκεπαστά, τὴν ἀποτυχία τους.

Νὰ ἕνας... κινέζικος.

Ὁ διευθυντὴς μιᾶς ἐφημερίδας τοῦ Πεκίνου ἀποκρίθηκε τὰ ἑξῆς σὲ κάποιον ποὺ τοῦ εἶχε στείλει πρὸς δημοσίευση ἕνα γελοῖο ἔργο: «Ἀδύνατο νὰ τὸ δημοσιεύσω. Εἶναι τόσο θαυμάσιο, ὥστε ὁ Αὐτοκράτορας θὰ εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ δημοσιεύω ἕνα τέτοιο καθεμέρα. Κι' ἐπειδὴ βέβαια δὲν θὰ μποροῦσα—βρίσκονται καθεμέρα τέτοια ἔργα; — θὰ μοῦπαιρνε τὸ κεφάλι. Λυπηθῆτε με!»

Νὰ κι' ἕνας... εὐρωπαϊκός:

Ὁ Ἔρρικος Χάϊνε, ὁ μεγάλος γερμανοεβραῖος ποιητής, εἶπε σ' ἕνα νέο, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει νὰ διαβάση ἕνα μεγάλο ποίημα:

— Τὸ διάβαζα κι' ἀποκοιμήθηκα. Εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς τὸ διάβαζα καί... ξύπνησα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Στὸ γαλήνιο ἀκρογιάλι
τῆς νυχτιᾶς τὸ σκότος 'χάθη,
καὶ σιμώνει ἕνα καράβι
ἀπ' τοῦ ὁρίζοντα τὰ βάθη.

Μὲ τὸ θάμπος τῆς Αὐγούλας
πλησιάζει τυλιγμένο·
τί νὰ φέρνη; ποιὸς τὸ ξέρει...
Μὰ κανέναν δὲν προσμένω.

Ὦ, κανέναν δὲν προσμένω,
μὰ γιατὶ σκιρτᾶ ἡ καρδιά μου;
λὲς πὼς φτάνει τὸ καράβι
φορτωμένο τὰ ὄνειράχμου.

Τὰ ὄνειρά μου τὰ ροδένια,
τὴ χαρὰ μου τὴ φευγάτη,
ποὺ μιὰ μοῖρα χρόνια τώρα
μακρυὰ μου τὴν ἐκράτει.

Κόσμος, κόσμος στὸ λιμάνι
καὶ μαντήλια ἀνεμίζουν·
λὲς πὼς ὅλοι χαιρετοῦνε
τὰ ὄνειρά μου ποὺ γυρίζουν.

Τὰ ὄνειρά μου ποὺ γυρίζουν...
μὰ γυρίζουν κεῖνα τάχα;
ἢ δὲ θάρθουν καὶ θὰ μείνω
καρτερώντας τα μονάχα;..

Περιπλοκὰς

ΤΟ ΤΖΑΚΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΠΝΙΖΕΙ

Τί ἀνεμοτάραχή! τί κακό! οἱ ἀέρηδες μαίνονται, ὁ βοριὰς κι' ἡ τραμουντάνα ἀγωνίζονται ποιὸς νὰ ἐπικρατήση. Τὸ χιόνι, κάνοντας τὸν πιὸ τρελλὸ χορό, πέφτει ἀδιάκοπα.

Ἡ μικρούλα Μίνα ἔχει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἀφίσει τὰ παιχνίδια της καὶ στέκεται στὸ παράθυρο σκουπίζοντας κάθε λίγο τὸ τζάμι ποὺ τὸ θαμπώνει ἡ ἀναπνοούλα της.

Ἄκουσε τὴ Νόνα της νὰ λέγη συζητώντας μὲ τὴ μαμμά της.

— Νομίζεις, κόρη μου, πὼς ὅσα τζάκια καπνίζουν μαγειρεύουν; καὶ πόσα δὲν καπνίζουν καθόλου...

Θέλει νὰ βεβαιωθῆ ἂν ὅλα τὰ τζάκια καπνίζουν, ἀλλ' ὁ ἀνεμοστρόβιλος δὲν τὴν ἀφίνει, σκορπᾶ τοὺς καπνοὺς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἀλλὰ γιὰ λίγο, ποὺ κάπως ἡσυχάζει, διακρίνει τὸ τζάκι τοῦ ἀπέναντι χαμόσπιτου νὰ μὴ βγάζει καπνό, ἡ καρδούλα της ραγίζεται, τὸ μυαλουδάκι της ἀνασταστώνεται μὲ τὴ σκέψη πὼς τὰ φτωχὰ παιδάκια ποὺ κάθονται ἐκεῖ μέσα τουρτουρίζουν ἀπὸ τὸ κρύο τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὴ παίζει στὸ ζεστὸ δωμάτιο, ποὺ οἱ φλόγες τῆς γλυκειᾶς φωτιᾶς τὸ θερμαίνουν.

Μὲ συγκινημένη φωνὴ καλεῖ τὴ μαμμά της νὰ τὸ ἰδῆ κι' αὐτή· κι' ἀλήθεια δὲν ἀργεῖ νὰ βεβαιωθῆ πὼς τὸ τζάκι τοῦ φτωχοῦ μεροκαματιάρη εἶναι σβυστό. Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ ἔχουν τελειώσει τὰ ξύλα τῆς φτωχῆς φαμίλιας, ἄνδρας καὶ γυναῖκα ἀπὸ συνήθεια κάθονται στὶς δυὸ γωνιὲς τοῦ κατάβυστου τζακιοῦ καὶ σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά τους ἀπὸ ἕνα ὁ καθένας τους παιδάκι, καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ ζεστάνουν, ἐνῶ τὰ δικά τους μέλη ἔχουν παγώσει.

Γιὰ τοὺς βιοπαλαιστὰς ὁ ἐξακολουθητικὸς χειμώνας εἶναι ἐξαντλητικός. Κοντεύουν δυὸ μῆνες ποὺ δὲν σταμάτησαν οἱ βροχὲς καὶ τὰ χιόνια. Ἔχουν ξοδέψει ὅλες τους τὶς οἰκονομίες κι' ὅλες τὶς χειμωνιάτικες κουμπάνιες.

Οἱ ἔξω δουλειὲς ἔχουν σταματήσει καὶ φυσικὰ ἔλειψαν καὶ τὰ μεροκάματα κι' ἔτσι ἡ φτώχεια ἔχει φθάσει στὸ κατακόρυφο. Τὸ τελευταῖο κούτσουρο κάηκε χθὲς καὶ στὴ στάχτη του πέφτουν χιονονιφάδες ἀπὸ τὸ φουγάρο τοῦ τζακιοῦ. Τὸ μονόφυλλο παράθυρο τριζοβολᾶ στοῦ ἀέρα τὸ φύσημα κι' ἡ πόρτα κτυπᾶ στὴν πίσω της ξύλινη ἀμπάρα. Τὸ βρόντημα δυναμώνει.

—Βάλθηκε ὁ ἀέρας νὰ τὴν ξεριζώση, ψιθυρίζουν οἱ ἄμοιροι, ἢ ἄνθρωπος τὴ κτυπᾶ; ποιὸς νὰ τοὺς θυμήθηκε μ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιά; Ὦ! ναί κάποιος εἶναι ἀπέξω τώρα, ἀκούουν καὶ τὴ φωνή του.

Εἶναι ἡ Μίνα κι' ἡ μαμμά της, μὲ τὰ χέρια τους γεμάτα τρόφιμα καὶ ζεστὰ ρουχαλάκια, μὲ τὰ χείλη τους γεμάτα γλυκόλογα καὶ μ' ἕνα πουγγὶ ὅπου κουδουνίζουν κάμποσα νομίσματα.

Τί εὐχὲς κι' εὐλογίες στέλνουν τὰ μικρὰ παιδάκια, ἑνωμένες μὲ τῶν γονιῶν τους, στὴ Μινούλα καὶ στοὺς δικούς της καθὼς ζεσταίνονται στὴ φωτιά, καὶ τί χοροπηδήματα κάνει αὐτὴ ποὺ βλέπει τώρα ἀπ' τὸ παράθυρο τὸν μπόλικο καπνὸ ποὺ βγάζει τὸ τζάκι τοῦ φτωχόσπιτου.

Ὠκεανὶς

ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἦταν μιὰ μέρα, — ἐγὼ τὶς λέω μέσα μου γαλανὲς τέτοιες μέρες — τόσο τὸ γαλανὸ τ' οὐρανοῦ εἶναι ὄμορφο, καὶ νικᾶ κάθε ἄλλη ὀμορφιὰ στὴ φύση.

Ἦταν Γενάρης, κι' αὐτὸ ἔκαμε νὰ φαίνεται ἀκόμα πιὸ ἀγαπητὴ σὲ μᾶς τέτοια μέρα. Εἴπαμε ἀπὸ βραδὺς νὰ πᾶμε τὸ πρωὶ σὲ μιὰ ἐξοχή, κι' εἴπαμε πὼς πιὸ ταιριαστὸ σὲ μᾶς τοὺς θλιμμένους, ἦταν ἕνα μοναστηράκι μὲ ταπεινὲς ἀδελφές, παρηγορήτρες κάθε λύπης.

Ξεκινήσαμε, κι' ἦταν τόσο ὄμορφη ἡ θέα πάνω ἀπ' τὸ βουνό, στὸ δρόμο ποὺ πηγαίναμε. Ἡ θάλασσα μακρυὰ τόσο γαλήνια καὶ γαλανὴ κι' ἐκεῖνη, στὸ βάθος ἡ πόλη, κι' ἀπὸ κάτω μας τὰ χωράφια μὲ μιὰ πιθαμὴ φυτρωμένο τὸ κριθάρι.

Τόσο γελαστὴ ἡ φύση κι' ἐμεῖς εἴμαστε σὰν μιὰ παραφωνία, μὲ τὰ μαῦρα μας τὰ ροῦχα, καὶ τὶς γλυκὰ θλιμμένες ψυχές μας.

Στὶς πλαγιὲς τ' ἀρνάκια μὲ τὰ μικρά τους, ποὺ σὲ ξεκουφαίνουν μὲ τὶς φωνές, γυρεύοντας τὶς μαννάδες τους.

Φτάσαμε στὸ μοναστήρι· ἀπὸ μακριὰ ποὺ μᾶς εἶδαν ἔτρεξαν νὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν οἱ ἀδελφές.

Μαζί τους ἦταν κι' ὁ μικρὸς ἀδελφὸς Μακάριος. Ὁ καϊμένος! ἀδύνατος, χλωμός, μόλις ἔξη χρονῶν ὁ μικρὸς ἀπαρνητὴς τοῦ κόσμου, ἀκόμα δὲν τὸν γνώρισε καὶ τὸν ἀρνήθηκε, κι' εἶναι λίγο ἀστεῖος σὰν μᾶς λέει σοβαρὸς πὼς στὸν κόσμο εἶναι πειρασμοί, γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ πάη.

Ἤρθε στὸ μοναστήρι μὲ τὴ μάννα του. ποὺ κουρασμένη ἀπὸ τὴν ἄχαρη ζωή της βρῆκε καταφύγιο γαλήνης καὶ χαρᾶς στὸ μοναστῆρι. Ὁ μικρὸς δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὴν ἀκολουθήση κι' εἶναι πρῶτος κάθε φορὰ στὴν ἐκκλησιά.

Τοῦ ἀρέσει ν' ἀκούη τὶς κουβέντες τῶν ἀδελφῶν καὶ μόνο σὰν φεύγει ἡ ἀδελφὴ Κασσιανή, ἡ μητέρα του, κάθεται ἀνήσυχος καὶ βλέπει πέρα μακριὰ στὸ χώρισμα τοῦ δρόμου ἂν φάνηκε.

Προσπαθεῖ σὰν καλόγηρος ποὺ εἶναι νὰ τὶς ἀγαπᾶ ὅλες ὅμοια, ἀλλ' ἡ ψυχή του σκιρτᾶ σὰν βλέπει τὴν ἀδελφὴ Κασσιανὴ νὰ γυρίζη, κι' εἶναι ἱκανὸς ἀπὸ μίλλια νὰ τὴ διακρίνη

Ὡστόσο ἀπ' ὅλους τοὺς καλόγηρους ποὺ γνώρισα, ὁ πιὸ ἀθῶος καὶ συγκινητικὸς ἦταν ὁ ἀδελφὸς Μακάριος.

Ἰνδιάνα

ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΠΟΥ ΤΗ ΛΕΝΕ ΓΙΑΣΕΜΗ

Τῶν λουλουδιῶν ποῦχεις τὸ ὄνομα
ἔχεις κρατήσει καὶ τὴ χάρη,
Καὶ ἡ γλυκειὰ κι' ἀγνὴ ψυχούλα σου
τῆς εὐωδιᾶς τους ἔχει πάρει
Κάτι γλυκὸ ποὺ γύρω ἁπλώνεται·
καὶ τῆς ἀσπρίλας καὶ τοῦ μύρου
Τῶν γιασεμιῶν κράτησες μέσα σου
κάτι σὰ λάμψη ἑνὸς ὀνείρου,
Γλυκοσκοπῶν ἄφθαστ' ἀρώματα
σκόρπισες στὸ φτωχό μας χῶμα.
Θαρρεῖς κι' οἱ Μοῦσες κατεβῆκανε
καὶ σὲ φιλήσανε στὸ στόμα.
Γιὰ μιὰ βαρκούλα ποὺ ἀρμένισε,
γιὰ ἕνα πανὶ λευκό, γιὰ κάτι
Τριανταφυλλιῶν ἀργοσβησίματα
Ποὺ μόνο τὸ δικό σου μάτι..
μπόρεσε μόνο καὶ ξεχώρισε,
Ὕψωσες στὸ βωμὸ τῆς Μούσας σου
ὅλα τ' ἁπλά, κι' ὅλα τὰ ὡραῖα.
Γλυκειὰ μικρούλα, ὁ καιρὸς
περνάει γοργά, τὸ μέτωπό σου
Τώρα στολίζουν γιασεμιά,
δρόμος ἀνοίγεται ἐμπρός σου
Κι' ὦς κάποια μέρα ποὺ θἀρθῇ
μιὰ θεία Δόξα πιὸ μεγάλη
Νὰ βάλῃ ἕνα φωτοστέφανο
στὸ ἀγαπημένο σου κεφάλι.

Δικηγορίνα

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑΣ

Ἦταν μιὰ βραδυὰ Αὐγουστιάτικη, πάνω σ' ἕνα βουνό, σ' ἕνα ἀκ' αὐτὰ τὰ ὄμορφα βουνὰ τῆς Πελοποννήσου, δασωμένο μ' ἔλατα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατακάθαρος, σπαρμένος μ' ἄπειρα ἀστεράκια, ποὺ τρεμόσβυναν σὰν νὰ μοῦγνεφαν, μὲ τὰ φωτεινὰ ματάκια τους.

Τὸ φεγγάρι μὲ τὴ δρεπανωτή του ἀκόμη μορφὴ ἔπαιζε πίσω ἀπ' τὰ βελονωτὰ τῶν ἐλάτων φύλλα. Ὁ οὐρανὸς ἐκεῖνο τὸ βράδυ μοῦ φάνηκε τόσο χαμηλά, ποὺ νόμιζα πὼς ἂν ἅπλωνα τὸ χέρι μου θὰ τὸν ἔφθανα.

Πνοὴ δὲν ἀνάσαινε, κλαρὶ δὲν κουνιόταν. Περίεργο γιὰ τέτοιο ὕψος. Γύρω παντοῦ μιὰ ἡσυχία, λὲς κι' ὅλα εἶχαν βουβαθεῖ.

Ἔξαφνα στ' αὐτιά μου ἔφθασε ἕνα κουδούνισμα. Μήπως ἦταν νεράϊδες ποὺ χορεύαν τοὺς ξωτικούς τους χορούς; Ἔκανα τὸ σταυρό μου ἀνατριχιάζοντας. Μὰ νὰ κι' ἄλλα κουδουνίσματα διαδέχτηκαν τὸ πρῶτο πολλά, καὶ γαυγίσματα σκύλου καὶ μιὰ φωνὴ ἀνθρώπινη. Ἀνάσανα ἀνακουφισμένη.

Ὕστερα πάλι, σιγὰ-σιγά, ὄρχισαν ὅλα νὰ ἡσυχάζουν. Δυὸ τρεῖς κουδουνισμοί, μερικὰ ἀλυχτίσματα, σ' ἀραιὰ

τώρα πιά διαστήματα, ἀκούστηκαν μέσα στῆς νύχτας τὴν ἡσυχία, ὡς ποὺ σιγὰ σιγὰ ἔσβυσαν κι' αὐτὰ καὶ πάλι ἡ νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε.

Σὲ λίγο μιὰ φλογέρα σκόρπισε γύρω ἤχους μελωδικούς. Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἤχους, ποὺ κανένας παλμὸς δὲν τράνταξε, μοῦ ἀποκαλύφτηκε μιὰ ψυχὴ ἀγνὴ σὰν τὸ νερὸ τῆς πηγῆς, γιατὶ καμμιὰ κακία δὲν τὴ θόλωνε, εἰλικρινὴς, ψυχὴ πλατειὰ σὰν πέλαγος, καὶ ἤρεμη, ἀπόλυτα γαλήνια, σὰν τὰ παιδικὰ μάτια.

Πλημμυρισμένη ἀπὸ συναισθήματα ἀπέραντης ἔκστασης, τὰ μάτια μου δάκρυσαν.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ τραγούδι σου, μικρὲ βασκέ.

Φιλομήλα

ΤΟ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Ἕνα χειμωνιάτικο πρωΐ, ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ μεγάλα μαῦρα σύννεφα, ἕτοιμα νὰ ξεσπάσουν σὲ βροχή, ἐπήγαινα βιαστικὸς στὸ σχολειό μου, τυλιγμένος μὲ τὸ ζεστὸ ἐπαναφόρι μου, χωρὶς νὰ προσέχω τό τί γινόταν στὸ δρόμο, γιατὶ ὁ νοῦς μου ἦταν προσηλωμένος, στὰ μαθήματα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Ξάφνου ὅμως συνεφέρθηκα ἀπ' ἕνα γλυκὸ κελάδημα πουλιοῦ. Γύρισα τὸ κεφάλι μου κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἐρχόταν κι' εἶδα στὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ, κρεμασμένο ἕνα κλουβὶ καὶ μέσα ἕνα πουλάκι. Ἦταν ἕνα καναρίνι.

Στάθηκα γιὰ λίγο κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νόμισα πὼς ἐκεῖ ποὺ ἀνεβοκατέβαινε στὰ ξυλάκια καὶ μὲ κοίταζε μὲ τὰ ἔξυπνα ματάκια του, κάτι ἤθελε νὰ μοῦ ζητήσῃ. Ὕστερα ἄρχισε νὰ κελαιδῇ λυπητερά.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄκουσμα σφίχτηκε ἡ καρδιά μου ἀπὸ λύπη, γιατὶ πίστευα πὼς τὸ πουλάκι ἔκλαιγε γιὰ τὴ σκλαβιά του, καὶ πὼς ζητοῦσε ἀπὸ μένα τὴν ἐλευθερία του.

Μὰ πῶς νὰ τοῦ τὴ δώσω, ποὺ δὲν ἦταν δικό μου; Ἄλλοι τὸ εἶχαν κλείσει στὸ κλουβί, καὶ τοῦ στέρησαν τὸ δικαίωμα νὰ πετάῃ ἐλεύθερο ἔξω καὶ νὰ χαίρεται τὴ φύση.

Ἐδῶ δὲ μπόρεσα νὰ κρατήσω ἕνα δάκρυ κι' ἔφυγα τρέχοντας, μὲ τὴ σκέψη ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄδικοι σ' αὐτὰ τὰ ἀθῶα πλασματάκια, κι' ἀποφάσισα πὼς ποτὲ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲ θὰ κάνω κουλάκι σκλάβο σὲ κλουβί.

Πειραιωτάκι

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ
ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Ἕνας ἀέρας ἀδύνατος... μιὰ ἀνεμοζάλη...

Κι' ὕστερα; Ἕνα στρῶμα ἀπὸ κιτρινιασμένα φύλλα καὶ τὰ δέντρα ποὺ χάσκουν δλόγυμνα.

Μιὰ βουή, μιὰ βουὴ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Κι' ὕστερα;.. Ἀπ' τ' ὄμορφο φουντωτὸ δεντράκι ποὺ καμάρωνε ἡ ψυχή: ἕνα στραβόξυλο. Τὰ καταπράσινα φύλλα του στριμωγμένα σὲ μιὰ γωνιά. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζουν ἀκόμα τὰ μικρὰ κόκκινα λουλουδάκια του.

—Ἀλίμονο.., Ὅλες οἱ ἐλπίδες χαμένες. Τὰ ὄνειρα, τὰ γλυκὰ ὄνειρα, σβυσμένα γιὰ πάντα.

Μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανό. Ἡ θάλασσα μαύρισε κι' ἐκείνη. Μιὰ ἀγριάδα σκορπίστηκε σ' ὅλη τὴ φύση. Σὲ λίγο θὰ ξεσπάσ' ἡ καταιγίδα.

Κάτι πλακώνει τὴν ψυχή. Τὰ μάτια γυαλίζουν. Τὰ χείλη σιγοτρέμουν. Τὸ πρόσωπο ἀλλάζει ἔκφραση.

Μιὰ βροντὴ ἀκούεται ἀπὸ μακριά. Ὕστερα ἀπὸ πιὸ κοντά. Καὶ στὸ τέλος οἱ μεγάλες σταλες τῆς βροχῆς ποὺ χτυποῦν στὰ παράθυρα, στὶς στέγες, στὰ πεζούλια. Κι' οἱ βροντὲς ποὺ δὲν παύουν.

Ἕνα σκούξιμο, ἕνα σκούξιμο βαθὺ κι' ὕστερα τὰ δάκρυα ποὺ τρέχουν ἄφθονα καὶ τ' ἀναφυλλητὰ ποὺ φουσκώνουν τὸ στῆθος.

Μὰ κατόπι ἀπ' τὴ βροχὴ ἔρχεται κι' ἡ γαλήνη.

Τὸ Οὐράνιο Τόξο.

Ὁ ἥλιος βγαίνει πάλι στὸν καθάριο, γαλάζιο οὐρανό, ποὺ σκεπάζεται μόνο ἀπὸ δυὸ τρία συννεφάκια κάτασπρα, τώρα πιό. Ἡ θάλασσα χάνει κάθε ἀγριάδα. Κι' ὅσα φύλλα εἶχαν ἀπομένει σάμπως... πρασινίζουν.

Τὰ δάκρυα σταματοῦν. Τὸ πρόσωπο λαβαίνει μιὰ ὄψη ἤρεμη. Στὰ χείλη ἀνθίζει ἕνα γλυκὸ οὐράνιο χαμόγελο.

Ἕνα νέο βλαστάρι φυτρώνει.

Μιὰ νέα ἐλπίδα παρουσιάζεται.

Πόνου Δάκρυ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὰ διαγωνίσματα.

Ἡ Μαρία γράφει στὸν πίνακα: *Γραπτὴ δοκιμασία Α' ἑξαμήνου*...

Κι' ἡ Δανάη:

—Δὲ γράφεις, λέω γώ, Β' ἑξαμήνου γιὰ νὰ μὴν κάνουμε κι' ἄλλους διαγωνισμούς;..

(Γεγονὸς) *Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα*

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΣΤ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 25ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων, ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ 15ο φυλλάδιο (σελ. 178), παρελείφθησαν κατὰ λάθος μερικοὶ διαγωνιζόμενοι, ποὺ τοὺς ἀναφέρω παρακάτω. Παρακαλῶ νὰ προστεθοῦν.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ

ΙΣΟΤΙΜΟΣ Α' ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Νάρκισσος 158, 16, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΣ Β' ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Νταΐζη, 150, 15, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ροδάνθη, 67, 7, 5.—Ἀλκμήνη, 79, 8, 7.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

ΙΣΟΤΙΜΟΙ Α' ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Σικυωνία Αὔρα, 164, 17, 7. Τζίνα, 150, 15, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ Β' ΒΡΑΒΕΙΟΥ: Μυροβόλος Ἄνθρος 118, 12, 5. Χρυσόμαλος Πειρατὴς 181, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μίκυ Μάους, 93, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνθισμένη Λυγαριὰ 15, 2, 1. Προγκιπικὴ Γαζία 15, 2, 1. Ἥρώ, 63, 7, 3. Γαλάζιος Κρῖνος, 16, 2, 1. Κρητικὸ Ἀκρογιάλι 12, 2, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λεοντιδεύς, 31, 4, 2. Βόσιγκτων 29, 3, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 22 Μαρτίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. —Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

«ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ»

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἔναρξιν τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, τὸν «Ἀγαμέμνονα» συμπλήρωσε ὁ «Θεῖος Ὄνειρος» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου. Εἶναι τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ πρωτότυπο ἔργο ποὺ παρουσιάζει τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο; κάνοντας ἔτσι καὶ μιὰ πολὺ μεγάλη τιμὴ στὸν ἀγαπητό σας συγγραφέα. Ἀλλὰ τὸ πιὸ εὐχάριστο εἶναι ποὺ ὁ «Θεῖος Ὄνειρος» σημείωσε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες θεατρικὲς του ἐπιτυχίες. Ὁ κόσμος τῆς πρώτης τὸν γουστάρησε πολύ, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του, καταχειροκρότησε. Ὅλοι οἱ κριτικοὶ τῶν ἐφημερίδων, ἀνεξαιρέτως, ἔγραψαν πὼς εἶναι μιὰ χαριτωμένη κωμωδία, μὲ πνεῦμα καὶ μὲ δροσιά. Καὶ τώρα, κάθε βράδυ, τὸ παίξιμό της εἶναι παντηγύρι. Οἱ θεατὲς γελοῦν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος, κι' ὄχι μόνο ὅταν πέφτῃ ἡ αὐλαία, ἀλλὰ καὶ στὸ μεταξὺ πολλὲς σκηνὲς τὶς χειροκροτοῦν. Ἐννοεῖται, ὅτι στὴν ἐπιτυχία συνετέλεσε καὶ τὸ θαυμάσιο ἀνέβασμα — σκηνογραφία, ἐνδυμασίες κτλ. — καὶ τὸ τέλειο παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν.

Ἀγραφιώτισσα Φτέρη, χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς πιὸ συχνά, ἀλλὰ νὰ ἰδῶ πόσο θὰ μπορέσῃς μὲ τὰ τόσα μαθήματα τῆς Β' ἑξαμηνίας. Σὲ συχαίρω γιὰ τοὺς καλοὺς βαθμούς. Εἶπα ὅτι στὴ Σελίδα Συνεργασίας δὲν ὑπάρχουν πιὰ Τριμηνίες: θἀριθμῆτε τὰ κομμάτια σας κατ' αὔξοντα ἀπ' τὴν ἀρχή: 1ο, 2ο, 3ο καὶ καθεξῆς.

Δὲν πειράζει, *Γαρδένια*, ἀφοῦ σ' ἐμπόδιζαν καὶ τὰ μαθήματα. Ἂν ἤταν μόνο οἱ ἀποκριές, μάλιστα, θὰ θύμωνα... Ἔλαβα καὶ τὸ κομμάτι σου, 3ο αὐτὸ μετὰ τὰ δυὸ ποὺ σοῦ ἐνεκρίθησαν. Χαίρω ποὺ τόσα Διαπλασόπουλα φάνηκαν πρόθυμα νὰ σοῦ γράφουν μετὰ τὴν Ἀγγελία σου.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα, *Ἀετιδεῦ*. Δυὸ χρόνια μὲ διάβαζες μόνο χωρὶς νὰ σὲ τραβᾷ κι' ἡ κίνηση, γιατὶ σὲ ἀπορροφοῦσαν τἀθλητικά. Ἀλλ' ὅμα ἔγινες δεκαπέντε χρονῶν, καταλάβες ὅτι τὸ ποδόσφαιρο, τὰ βόλεϊ, τὸ κολύμπι, δὲν ἀρκοῦν στὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν εἶναι μόνο σῶμα, ἀλλ' ἔχει καὶ ψυχὴ μὲ πνευματικὲς ἀνάγκες κι' ἀπαιτήσεις. Καὶ νά, τώρα ἄρχισαν νὰ σοῦ γεννιῶνται ἀπορίες, «προβλήματα τῆς ζωῆς ἄλυτα γιὰ σένα», καὶ νὰ θέλῃς συμβουλάτορα κι' ὁδηγό. Ἀκόμα αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικοινωνῆς ψυχικὰ μὲ ἄλλους, νὰ ἐκφράζῃς ὅ,τι σκέπτεσαι κι' ὅ,τι αἰσθάνεσαι σὲ πρόσωπα ἱκανὰ νὰ σὲ καταλαβαίνουν. Γι' αὐτὸ δὲν σοῦ φτάνει πιὰ νὰ μὲ διαβάζῃς, ἀλλὰ μπαίνεις καὶ στὴν κίνησή μου, ὅπου θὰ βρῇς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται. Ναί, καὶ Διαπλασόπουλα πρόθυμα νἀλληλογραφοῦν μαζί σου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ ὑπόδείξω. Ἀρκεῖ νὰ δημοσιεύσῃς μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία.

Ἡ καθηγήτρια ρώτησε τὴ *Ροδόγελη*, ποὺ ἔμαθε νὰ γράφῃ τόσο καλὲς ἐκθέσεις; Κι' ἡ φίλη μου, μὲ σταθερὴ φωνή, ἀποκρίθηκε: «Ἀπὸ τὴ Διάπλασι τῶν Παιδῶν». Τότε ἡ καθηγήτρια τῆς τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς δίνῃ τὸ φυλλάδιό μου νὰ τὸ διαβάζῃ κι' ἀφοῦ διάβασε μερικά, σύστησε τὸ περιοδικό μου μὲ θερμὰ λόγια στὴν τάξη. Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, θὰ γίνουν τώρα κι' ἄλλες συνδρομήτριες; Ὡστόσο εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλή μου *Ροδόγελη*.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια, *Νικόλαε Κορωνάκη*. Ἐπίσης σ' εὐχαριστεῖ καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος. Ἀ, ναί, μὲ γνωρίζεις πολὺ καλά, ἀφοῦ εἶσαι συνδρομητὴς πέντε χρόνια κι' ἔχεις διαβάσει καὶ τόσους παλιούς μου τόμους, ἀκόμα καὶ τῆς Α' περιόδου, «τοὺς τομίσκους αὐτούς, ποὺ τόσα διαφέρουν ἀπὸ τοὺς κολοσσοὺς πραγματικῶς τῶν τελευταίων χρόνων». Μὰ βέβαια, γιατὶ τὴν Α' περίοδο ἔβγαινα σὲ μικρότερο σχῆμα, κάθε δεκαπέντε, μὲ 16 σελίδες, κι' ἀκόμα χώριζα τὰ φυλλάδια τοῦ χρόνου σὲ δυὸ τόμους, ἀπὸ δώδεκα τὸν κάθενα. Μεγάλωσα ὅμως μὲ τὸν καιρό, ὅπως μεγαλώνουν ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἔχουν ζωή...

Γαλαξιανή, σ' εὐχαριστῶ πολὺ — ἂν καὶ κάπως ἀργὰ — καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ γιὰ ὅλα. Ἀλήθεια, τὸ ραδιόφωνο εἶναι μιὰ μεγάλη ἀφεύρεση. Νὰ κάθεσαι στὴν κάμαρά σου καὶ νἀκοῦς συναυλίες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἐλπίζω ὅτι τὰ λίγο, ξενιτεμένη μου, θἀκοῦς κι' ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη σου Ἑλλάδα.

Τὸ *Μικρὸ Βιολάκι* ἔτυχε νὰ ξαναζῇ αὐτὲς τὶς ἡμέρες παλιὰ φυλλάδια ἑνὸς ἄλλου περιοδικοῦ, ποὺ τὄπαιρνε πρὶν μὲ γνωρίσῃ. Τῆς φάνηκε μιὰ γελοία ἀπομίμηση καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἕνα μόνο πρᾶγμα βρῆκε κεῖ καλύτερο: τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες. Ἦταν σεμνές, εὐπρεπεῖς, χωρὶς ἀποκαλύψεις ψευδωνύμων, προκλήσεις καὶ εἰρωνεῖες, εὐγενικὲς τελοσπάντων. Κι' αὐτὸ ἐλύπησε πολὺ τὸ καλό μας *Μικρὸ Βολάκι*: Γιατὶ καὶ τὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ εἶναι τόσο εὐγενικά, νὰ μὴ βάζουν ἐπίσης εὐγενικὲς Ἀγγελίες; — Μ' αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου ἀπορία...

Μπράβο καὶ τῆς *Μπουμπουλίνας!* Στοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου πῆρε ὅλο δεκάρια, ἐνιάρια καὶ ὀχτάρια, ὄχι παρακάτω. Μόνο στὴ διαγωγὴ τὸ «κοσμιωτάτη» ἔχει κι' ἐρωτηματικό. Δηλαδὴ—ἐξηγεῖ ἡ ἴδια—κάτι τοῦ λείπει, γιατί, φαίνεται, θἄναι καὶ λίγο ἀταχτούλα. Μὰ γιατί; Αὐτὸ δὲν πάει σὲ μιὰ τόσο καλὴ Διαπλασοπούλα, κι' ἐλπίζω ὅτι τὴ Β' Ἑξαμηνία θὰ πάρῃ τὸ «κοσμιωτάτη» σωστό. Στὴν ἀπορία τῆς ἀπαντῶ ὅτι τὸ «ἑκτὸς Διαγωνισμοῦ» ποὺ βλέπει συχνὰ σ' Ἀποτελέσματα, σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος ἔλαβε ἤδη τὸ ἴδιο ἢ ἀνώτερο βραβεῖο σὲ προηγούμενο τοῦ αὐτοῦ εἴδους διαγωνισμό. Τὸ λέει κι' ὁ Ὀδηγός.

Διαβιβάζω, *Περιπλοκάς*, τὶς εὐχαριστίες σου στὸν κ. Τουτουντζάκη γιὰ τὰ καλά του λόγια ποὺ τόση ἐντύπωση σοῦ ἔκαμαν. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀκοῦς ἐπαίνους γιὰ τοὺς στίχους σου. Ἐγὼ τοὐλάχιστο, στὸ γραφεῖο μου, ἄκουσα πολλοὺς νὰ τοὺς ἐπαινοῦν. Ἤμουν βέβαιη πὼς δὲν θὰ τὄπαιρνες ἀπάνω σου καὶ χαίρω πολὺ ποὺ, πρὰς τὸ παρόν, περισσότερο νοιάζεσαι γιὰ τὰ μαθήματά σου.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, τὸ τετράδιο τῆς Συλλογῆς σου, ποὺ δὲν χωρεῖ βέβαια μέσα σὲ γράμμα ἂν δὲν διπλωθῇ πολύ, μπορεῖς νὰ τὸ στείλῃς μέσα σὲ μεγάλο φάκελλο *ἀνοιχτό*. Ἢ σὲ περικάλυμμα (ταινία) ὅπως σᾶς στέλνω ἐγὼ τὸ φυλλάδιο. Ἀπέξω θὰ γράψῃς «χειρόγραφο», καὶ θὰ σοῦ ποῦν στὸ ταχυδρομεῖο τί ταχυδρομικὰ θὰ πληρώσῃς. Πάντως πολὺ λιγώτερα παρὰ γιὰ ἕνα γράμμα χοντρό, διπλό. Ὅσο γι' ἀσφάλεια, μπορεῖς νὰ τὸ στείλῃς εἴτε σὲ ἀνοιχτὸ φάκελλο, εἴτε μὲ περικάλυμμα—συστημένο.

Μεγάλη τιμὴ σοῦ ἔκαμαν, *Ἀγνή*, νὰ σὲ διαλέξουν γιὰ νὰ ἐκφωνήσῃς λόγο στὴν κηδεία τοῦ ἀείμνηστου καθηγητῆ σας. Φανταζόμαι τὴ συγκίνησή σου ὅταν ἤλθε ἡ στιγμὴ νὰ μιλήσῃς μπροστὰ σὲ τόσον κόσμο. Μπράβο ὅμως ποὺ τὰ κατάφερες τόσο καλά. Καὶ βέβαια τὄξεραν πῶς θὰ τὰ κατάφερνες ἐσύ, γιὰ νὰ σ' ἐκλέξουν.

Καίτη Ρηγοπούλου, πολὺ μ' εὐχαριστησε τὸ πρῶτο σου γραμματάκι. Ναί, νὰ μοῦ γράφῃς καὶ σύ συχνὰ ὅπως ἡ *Χωρὶς Φτερά*. Ἀλλὰ βέβαια πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, καὶ περιμένω νὰ μοῦ στείλῃς μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου, γιὰ νὰ σοῦ διαλέξω.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Φιόρο τοῦ Λεβάντε*, κι' ἔστειλα ὅσα παρήγγειλες. Τὸν καϊμένο τὸν Σέρ, τί νἄγινε ἄραγε; Ὑποθέτω πὼς θἀγρίεψε μὲ τὸ μπογιάτισμα—τί κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ ἐργάτες—κι' ἔφυγε γιὰ νὰ κρυφτῇ. Ναί, ἡ Χιονία ἔχει τώρα δυὸ μικρὰ γατάκια, κι' εὐχαρίστως ὁ κ. Φαίδων θὰ σοῦ χάριζε τὸ ἕνα, τὸ κάτασπρο. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πάρῃς ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἐδῶ;

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Ρέλια*. Σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Εἶσαι στὴν Γ' τάξη τοῦ Γυμνασίου κι' ὅμως, βλέπω, ἔχεις ἀρκετὲς ὥρες διαθέσιμες, νὰ καταγίνεσαι καὶ μὲ μένα. Ἀπόρησα γιατὶ ἄλλες, ποὺ εἶναι καὶ σὲ κατώτερες τάξεις, μοῦ γράφουν πὼς ἀπὸ τὰ μαθήματα δὲν εὐκαιροῦν στιγμή. Πῶς λοιπὸν ἐσύ; Μὴν εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ πιὸ εὐκαιροι εἶναι οἱ πιὸ πολυάσχολοι, γιατὶ ἔχουν τὴ *θέληση* νὰ εὐκαιροῦν γιὰ ὅλα;..

Σὲ συγχαίρω, *Ἀγράμπελη*, ποὺ πῆρες 10 σ' ὅλα τὰ μαθήματα καὶ μόνο στὰ Μαθηματικὰ καὶ στὰ Γαλλικὰ 9. Μεθαύριο ἐλπίζω νὰ πάρῃς 10 καὶ σ' αὐτά. Ναί, ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο ξεσπάθωμα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ τόσο μάγαπῃ καὶ φροντίζει γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Δυπήθηκα, *Ἀφρικάνα*, ποὺ πέρασες μιὰ τόσο μεγάλη ἀρρώστεια κι' εἶσαι τώρα ὑποχρεωμένη νὰ μὴν πηγαίνῃς οὔτε στὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ προχωρώντας στὸ γράμμα σου, σκέφθηκα πὼς κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὰ καλά του... Τί γίνεται ἡ ἀδελφή σου; Γιατὶ δὲν ξανάστειλε τίποτα στὸν κ. Ξ.;

Δὲν τὸ εἶπα; Κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὰ καλά του. Νὰ κι' ἡ ἀπεργία τῶν φοιτητῶν—κακὸ βέβαια—ποὺ ἔδωσ' εὐκαιρία στὴ *Μικρομέγαλη* νὰ μοῦ γράψῃ ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο γράμμα. Τὸ θέμα της εἶναι φιλοσοφικό. Βρίσκει πὼς ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἔχθρας ποὺ χωρίζει συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἡ ἀδυναμία νὰ καταλάβῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τὰ λόγια, λέει, δὲν ἀρκοῦν, καὶ πρέπει νὰ βρεθῇ κανένας ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ἐκφράζωνται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ μεταδίδουν τὴν πραγματική τους σκέψη, ὁλόκληρη. Πολὺ δύσκολο βέβαια! Κανένα μηχάνημα ἴσως;.. Ὡστόσο ἡ *Μικρομέγαλη* βρίσκει πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κατορθωθῇ μὲ τὴν καλὴ θέληση καὶ τὴν ὑπομονή.

Συλλογὲς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων μοῦ ἔστειλαν ἀκόμα κι' οἱ ἑξῆς: *Ντάλια*, *Τορζάν*, *Ταξιδιώτης*, *Δανάη* καὶ *Νάρκισσος*. Ὅλες ἐν τάξει. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, ἐλπίζω, θἀρχίσω νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς νέες αὐτὲς Συλλογές.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Χθὲς βράδυ» τῆς τῆς *Ι. Κ. Κ.* Ἔχω συνειθίσει νὰ ἐγκρίνω πολὺ ὡραιότερα ποιήματα τὰ τῆς φίλης μας καὶ γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ φαίνομαι πιὸ αὐστηρὴ καὶ νὰ ἔχω μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις ἀπ' αὐτὴν παρ' ὅ,τι ἀπὸ ἄλλους. Ἰδιαιτέρως σ' αὐτὸ τὸ ποίημα παρατηρῶ μιὰ τάση γιὰ ἐπαν(ά)ληψη τῶν ἰδίων πραγμάτων καὶ μιὰ πληθώρα λυρικῶν ἐπιθέτων. Συνιστῶ ἔπίσης στὴν *Ι. Κ. Κ.* νὰ φροντίζῃ ν' ἀνανεώνῃ τὴν ἔμπνευσή της ἐπάνω σὲ ἄλλα θέματα καὶ νὰ προσέχῃ νὰ χρησιμοποιῇ περισσότερες κυριολεξίες.—«Ἡ φτωχὴ μαννούλα» τῆς *Κ.Κ.Μ.Α.* Τὸ τέλος εἶναι κάπως βεβιασμένο. Νὰ τὸ ἀναπτύξῃ περισσότερο καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃ... κάνοντάς τὸ Πασχαλινὸ γιὰ νὰ εἶναι ἐπίκαιρο, γιατὶ γιὰ Χριστουγεννιάτικο, μπαγιατεύφε πιὰ πολύ.—«Ἡ ἀρρώστεια μου» τοῦ *Οὐράνιον Τόξου*. Πολὺ ὡραῖο, ὅπως ὅλα ὅσα στέλνει ὁ φίλος μας, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὸ δὲν ἀνῆκει στὸ σατυρικὸ εἶδος. Εἶναι ὅμως πολὺ μεγάλο—ὀκτὼ τετράστιχα—καὶ τὰ τετράστιχα ὅπ' ἀρ. 6 καὶ 7 εἶναι κάπως δυσνόητα, δὲν μᾶς δίνουν νὰ καταλάβουμε ποιὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ καθήσῃ στὴν καρέκλα. Ὑποθέτω πὼς θὰ πρόκειται γιὰ καμμιὰ πεθαμένη γιαγιά, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν φαίνεται καθαρὰ καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ποιήματος. Τὸ *Οὔρ. Τ.* νὰ συντομεύσῃ τὸ ποίημά του, ἀφαιρώντας αὐτὰ τὰ τετράστιχα καὶ ἀλλάζοντας τὸ τελευταῖο, καὶ νὰ τὸ ξαναστείλῃ.—«Συνάντησιν» τοῦ *Βέδα*. Ἐξαιρετικὰ μεγάλο. Θέλει συντόμευμα ἰδίως πρὸς τὸ τέλος ὅπου περιγράφονται μὲ κουραστικὲς κάπως λεπτομέρειες καὶ οἱ ἐλάχιστες κινήσεις καὶ σκέψεις τῶν δύο φίλων κατὰ τὴν στιγμὴ τῆς συνάντησής τους.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πειραχτῆρι τῆς Κρήτης—καὶ ὄχι ἁπλῶς Πειραχτῆρι ποὺ τὄχει ἄλλος—ἀ. (;). Λαγὸς Νο 3, ἀ. (ΚΚ). Κοζάκος, κ. (ΑΛ). Αὐγὴ Πλασιγέλα, κ. (;;;...). Ὑπερασπιστὴς τοῦ "Εθνους, ἀ. (;). Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. (;;) Ἀεροναύτης, ἀ. (ΒΚ). Θαλασσοπούλι, κ. (ΜΠ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βεδουΐνος ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γιόλαν* (χαίρω πολὺ ποὺ ἔπαιξες καλὰ στὴν «ἐπίδειξη» μὲ τὴ φίλη σου καὶ σᾶς χειροκρότησαν· εὐχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα· τετράδια ἔστειλα·) *Ρασπουτὶν* (τὰ ἔλαβα ὅλα, ἐν τάξει, περιμένω·) *Ἐρείκην* (ναί, τὰ ἔλαβα·) *Χωρὶς Φτερὰ* (χάρηκα πολὺ ποὺ ἡ ἀδελφούλα ἔγινε ἐντελῶς καλά· σιγὰ-σιγά, καὶ τὰ 9 σου πετράδια θὰ γίνουν 60...) *Μάρβελ* (τὶς ἔλαβα ἐγκαίρως·) *Ἀνθίδα* (τώρα ποὺ ἡσύχασες ἀπὸ τὰ «γαϊτανάκια», περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ἐκτενέστερα· ἐλπίζω νὰ βρῇς καὶ κανένα καλὸ θέμα γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα ἀκόμη ἕνα τετράδιο·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βράχου* (σοῦ τὸν ἔστειλα· γιὰ τὸ ἄλλο, δὲν θυμοῦμαι τώρα· ἴσως εἶναι στὰ κομμάτια τῆς Σελίδος καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) *Γιούλην* *Ἄνθην* (ἔλαβα· γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, θὰ προσπαθήσω νὰ συμμορφωθῶ·)

Δάκρυ τῆς Μοναξιᾶς (ἔστειλα· ἡ «νίκη» σου θἆναι βέβαια μεγαλύτερη στὰ μέλλον· πέρασε ἡ ἐπιθημία ;) ***Χλωμὸ Δρύλουδο*** (σοῦ τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς καὶ περιμένω·) ***Λεύκο Κρινάκι*** μετὰ χαρᾶς ! γράψε μου·) ***Παντελῆν Ν. Μωραΐτην*** (Ὀδηγὸν ἔστειλα· τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ τὸ ἔχει ἄλλος·) ***Κυριακὸν Δ. Ἀνεμογιάννην*** (ἔστειλα·) ***Κάποιον*** (στὸ ἑπόμενο γιατί σήμερα δὲν ἔχω τόπο·) ***Ε. Ζαχαρίου*** (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· ὅταν τὴν ἐπιταγὴ συνοδεύῃ καὶ γράμμα, μπορεῖ νὰ μὴ γράφεται στὸ ἀπόκομμα γιὰ ποιὸ σκοπὸ στέλνεται·) ***Τραγούδι τῆς Ἄρπας*** (νὰ ποῦ ἔχεις τώρα καὶ ψευδώνυμο· περιμένω τὰ «περισσότερα»·) ***Δόγκριν*** (ψηφοδέλτια ἔλαβα·) ***Ματωμένην Δόξαν*** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ·) ***Σεληνόφως*** (ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ μπαμπά κι' εἶδε πὼς εἶχες παράπονο· ὅτι δὲν σοῦ ἀπήντησα γιὰ κάποιο ποιημάτάκι σου· ὁ μπαμπᾶς βέβαια ἔγραφε πρὶν ἴδῃ τὴν ἀπάντησή μου στὸ προηγούμενο φυλλάδιο· κι' ἐγὼ πάλι διάβασα τὸ ποιημάτάκι σου καὶ σοῦ ἀπήντησα γι' αὐτό, πρὶν λάβω τὸ γράμμα τοῦ μπαμπᾶ· στὸ ἑξῆς λοιπὸν νὰ τὰ ξέρῃς : ἀργῶ, γιατὶ λαβαίνω πολλὰ πρὸς κρίσιν καὶ δὲν ἔχω ἀνάλογο καιρὸ καὶ τόπο, ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ κανένα· κι' ἐξακολούθησε νὰ μοῦ στέλνῃς μὲ κάθ' ἐμπιστοσύνη·) ***Εὐθύμιον Β. Τσιγγούνην*** (ἔστειλα·) ***Κοῦλαν Οἰκονομοπούλου*** (ἔστειλα· Ὀδηγό, δύο φακέλλους χαρτὶ λύσεων καὶ 2 τετράδια·) ***Κυρὰ Φροσύνην*** (ἰδὲς τί λέει ὁ Ὀδηγὸς γιὰ τὰ βραβεῖα τῶν Ἰσοτίμων·) ***Λατάνιαν*** (τὸ ἔλαβα, περίμενε·) ***Λαγὸν 2*** (λυσόχαρτο καὶ 14ο φυλλάδιο ἔστειλα· γράμμα σου ὅμως 28/2/32 δὲν ἔλαβα·) ***Κωστάκην Λαμπρινδν*** (τὸ ψεύδώνυμο αὐτὸ τὸ πῆρε ἄλλος·) ***Τ. Καψαμπέλην*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δὲν πειράζει, μοῦ γράφεις τὸ καλοκαίρι ὅταν δὲν θἄχῃς μαθήματα·) ***«Βατράχους»*** (ἔλαβα·) ***Κοζάκον, Γ. Ἐλευθερίου*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***19 Μαρτίου***, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 259ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δὲ ἐπαὶ μέχρι τῆς 26 Μαΐου.

227. Συλλαβόγριφος

Μιὰ νότα – μὰ δὲ φτάνει –
Ἀντωνυμία τἄλλο,
Καὶ σύνολο μεγάλο
Τὸ σύνολό μου κάνει.

Βασιλεὺς τῶν Δασῶν

228. Στοιχειόγριφος

Τῆς Ἑλλάδος πόλη παίρνεις
Καὶ τὴν ἀποκεφαλίζεις ;
Ἔ, στὴ μύτη σου τὴ φέρνεις
—Τί ἀστεῖο ! —καὶ τὴ μυρίζεις.

Μικρὸς Καλλιτέχνης

229. Μεταγραμματισμός

Ἤτα τὸ Ὑψιλό του κάνω,
Κι' ἐνῷ ἤτανε ποτό,
Βλέπω κάποιας Ἀντιόπης
Τὸν παλληκαρᾶ τὸ γιό.

Γεώργιος Ἀβέρωφ

230. Στοιχειόγριφος — Ἀναγραμματισμός

Ἀπὸ πόλη ἑλληνική,
Τὰ στοιχεῖα ἂν μεταθέσῃς
Κι' ἕνα γιὰ οὐρὰ προσθέσῃς,
Ἄλλη, ἀρχαία Ἰταλική,
Εὔκολα θἀποτελέσῃς.

Οὐράνιο Τόξο

231. Δυκτιωτὸν

* * * * * * *—Τραγικὴ βασιλόπαις
* * * *
* * * * * * *=Μοῦσα
* * * *
* * * * * * *=Πόλις ἀλβανική
* * * *
* * * * * * *=Βυζ. Αὐτοκράτειρα

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

232. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 3 2=Ἀρχ. ἱστορική πόλις
2 6 6 2 =Ἁγία
3 7 4 5 6 =Τύραννος
4 7 5 =Ῥῆμα
5 1 4 2 =Βαφή
6 7 4 5 6 =Αὐτοκράτωρ
7 2 6 =Σύνδεσμος.

Ε. Ι. Ἀραχωβίτης

233. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Τάκη, Τασία, τί σταματήσατε ;
— Γυρεύουμε, μαμμά, στὸ χάρτη αὐτὴ τὴν πόλη.
— Ποιά ;
— Μὰ τὴν εἶπες.

Μιχ. Ἰ. Παντοστέπουλος

234. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἐλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τύπου : * * * * _ * *

Τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον τύπου :

* _ * * _ * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1, Μοῦσα· 2, Φυσικός, ἐφευρέτης θερμόμετρου· 3, Μέγας νεοέλλην ποιητής· 4, Ὁμηρικὴ βασιλόπαις· 5, Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν· 6, Ὄρος βαλκανικόν.

Χρυσαλλὶς

235. Μικτὸν

υαιι - κσμν - η - σγ - εει

Ἰούλιος Καῖσαρ

236. Γρῖφος

ος
ου ου ου ος ος
δ ουδ 1
ου ου ου ος ος
ος

Ταρζὰν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

237. Epigraphe

O I L F
M G E D
S U L E
E R P A

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Νταίζη

238. Sans Consonnes

ia - ie - ui - ia - e - eie

(Proverbe) **Βιολέττα**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 2

9. Ἀλφαβητάριον (ἄλφα, βῆτα, Ρίον.) —10. Ἀλμύρα-Παλμύρα.—11. Ἰρλανδία-Ἰσλανδία.—12. Κάϊν-Κίνα.

13. ΕΥΝΟΜΙΑ
Π Α
ΑΙΝΕΙΑΣ
ΤΟ ΚΩ
ΩΣ ΤΝ
Ν Ω
Η Ρ

14. ΑΛΓΕΡΙΟΝ (λίρα, γεράνιον, ἔργον, Ρίγα, Ἱερόν, Ὄλγα, νερόν.)—15-19. Διὰ τοῦ Ν : *Ἄρνος, νάνος, Πάρνης, νόμος, Νεῖλος.* — 20. ΠΑΣΙΦΑΗ (σκαΠΑνη, ΜυΣΙα, ραΦΑνίς, ΑΙΗτης,!. — 21. Φεύγε ἡδονὴν ἥτις λύπην τίκτει. — 22. *Μηδενὶ συμφορὰν ἀνειδίσεις* (μηδὲν εἰς ι, μ, φορ ἄνω νί, δ' εἰς εἰς.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λήγῃ ἡ συνδρομή των, νὰ τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ'—175]

Τολμῶ νὰ παρακαλέσω γιὰ ἕνα τετραδιάκι τίς : ***Δικηγορίνα, Μικρομέγαλη, Περιπλοκάδα, Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, Ἰζόλδη, Μήδεια, Νταίζη, Λεπτούλα, Δάκρυ Χαρᾶς, Κυρὰ τῆς Θάλασσας, Μιμέζα, Ἡλιογέννητη, Χρυσόνειρο.*** Κι' ὅσα ἄλλα Διαπλασόπουλα-ες δέχονται ἂς μοῦ στείλουν στὴ Δ/σι : Δημήτριον Καβούρα, γιὰ Νίτσα, Βόλον.

Ἡ ἀποδοχή σας θὰ μὲ ὑπερευχαριστοῦσε.

Ἀνθισμένη Δεμονιὰ

[ΑΒ'—176]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ

Νέα Μέλη : ***Κύκνος Εὐτυχίας, Δικέφαλος Ἀετός, Ὑβόννη, Νίκη, Πειραχτήρι τῆς Κρήτης.***

Ὑποστηρίζομε : ***Φάουστ, Μεγάλη Ἰδέα, Δικηγορίνα, Κρυσταλλογέννητο Τραγούδι, Ἑλλάδας Ἀγκαλιά.***

Δήλωση : Κάθε Κυριακὴ 11 π. μ. ὁ Σύλλογος ἔχει διάλεξη. Πρῶτος ὁμιλητὴς ***Ἐρνάνης,*** 3 Ἀπριλίου, οἰκία Κωνσταντίνη, Μπόλαρη. Εἴσοδος ἐλευθέρα στὰ Διαπλασόπουλα.

[ΑΒ'—177]

Πλανόδιε Τροβαδοῦρε, Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, Ὀνειροπλέχτρα, Χωρὶς Φτερά, σᾶς ψηφίσαμε.

Ροδόγελη, Δροσερὴ Μαργαριτούλα

[ΑΒ'—178]

Ἀγαπητὰ διαπλασόπουλα. Χάσαμε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ καλὰ ἀδέλφια μας, τὸ περσινὸ ***Δάκρυ Μοναξιᾶς.*** Μὲ τί λόγια νὰ συλλυπηθῆ κανεὶς τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς φίλους του ; ***Δικηγορίνα***

[ΑΒ'—179]

Γιόλα μου, ἔχεις λάθος· δὲν ἐλάβαμε τετραδιάκια σου.

Πλάνο Ἡλιοβασίλεμα, Μπελίνα

[ΑΒ' 180]

Ἀλληλογραφῶ μ' ὅλους-ες. Δ/σις : A. Plasigelas, P.R. Locarno (Suisse)

Αὐγὴ Πλασιγέλα

[ΑΒ'—181]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἠθοποιούς. Στεῖλτε Ν. Παναγιούλα (διὰ Γιόλα), Λάρισαν. — ***Ἀΐντά,*** δὲν ἀπαντᾶς ; ***Γιόλα***

[ΑΒ'—182]

Λωρέττα, ἂς εἶναι ἀνθόσπαρτο τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς σου !

Μίκυ Μάους, Ἀγνὴ

[ΑΒ'—183]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ : Βραβεύω Χαραυγήν. — Ψηφίζω Πλανόδιο Τροβαδοῦρο, Χαραυγή. —Παύω προσωρινὰ ἀλληλογραφία· λόγοι ἀνώτεροι.

Σικυωνία Αὔρα

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι